

Adventes Vēstis

2014. gada marts, #03(217)



Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀ PA-
MOSTIES UN
MAINĪTIES?

SVĒTRUNA:
“DIEVS, VAIRO
MANU TICĪBU!”

MAIJAS ŽUBES
GLEZNU IZSTĀ-
DE RŪJENĀ

JAUNIEŠU VIII
KONFERENCE
MĀLPILĪ

INTERVIJA
AR SKAIDRĪTI
TEREMTI





Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Tēma	8
Intervija	12
Svētruna	15
Māksla un personība	18
Bērniem	20
Jauniešiem	22
Liecība	23



Dabā un draudzē



Norises dabā liecina, ka tuvojas pavasaris. Turpinās tie procesi, ko Dievs ir izveidojis: atmošanās, dīģšana, augšana, ziedēšana, augļi. Tas pats notiek arī mūsu garīgajā dzīvē, draudzes dzīvē – mums ir jāaug, jāattīstās, jānes augļi.

Tā nu sanācis, ka numura centrālais temats ir tieši saistīts ar tik aktuālo adventistu draudzēs visā pasaulē: atmodu un reformāciju. Kā to vispār uzsākt, kādai jābūt motivācijai, kas šajā jomā notiek pie mums, Latvijā? Lasiet, domājiet līdzī, izsakiet savu viedokli.

„Meklēt dabā Radītāju” – šāds nosaukums dots vienam ļoti interesantam, ar vizuālo mākslu un atmiņām saistītam notikumam Rūjienā.

Bet Rīgas 1. draudze 1. martā sumināja jubilāri Skaidrīti Teremtu viņas lielajā jubilejā. Lasiet interviju ar viņu un uzzināsiet, kā var nodzīvot visu mūžu ciešās attiecībās ar Dievu un Viņa draudzi.

Nākamajā – aprīļa mēnesī – adventistu Tukuma draudze svinēs tādu pašu jubileju kā māsa Skaidrīte. Šajā žurnālā atradīsiet liecību par Dieva brīnumaino iejaukšanos pašas un kaimiņu dzīvību glābšanā, ko līdzdalīja Zelma Banga no Tukuma draudzes. Varbūt arī jums ir piedzīvojumi, ko vēlaties līdzdalīt? Gaidām! Tāpat Tukuma draudze laipni gaidīs viesus uz savas jubilejas pasākumiem, informāciju meklējiet nākamajās lappusēs.

Dievs mūsu draudzi ir bagātīgi svētījis ar dažādām dāvanām, it īpaši mūzikā. Apliecinājums tam ir Rīgas 1. draudzes brāļa Egīla Šēfera panākumi, saņemot prestižo Latvijas Mūzikas balvu. Par to arī lasiet šajā numurā.

Ir daudzi citi raksti – ceru, ka katrs atradīs kaut sev saistošu un tuvu šajās Adventes Vēstīs.

Gribu novēlēt jums to, ko Dievs aicinājis pierakstīt Salamanam un noteikti attiecinājis uz viesim saviem bērniem: „Priecīga sirds dziedina vainas” (Sal.pam. 17:22)

*AV galvenā redaktore
Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.



Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.



Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Misijas prioritāte

Marta sākumā Rīgā viesojās Transeiropas divīzijas lauka sekretārs Rafāts Kamals, lai kopā ar Baltijas ūnijas vadību un Latvijas, Lietuvas un Igaunijas draudžu savienību prezidentiem kopīgi izstrādātu Stratēģisko plānu laika periodam no 2014.–2019. gadam. Process nebija vienkāršs, jo mūsu Baltijas ūnijā ietilpst 3 valstis, kurās dzīvo dažādu tautību cilvēki, kas ikdienā lieto 4 valodas. Plāns tika veidots, ņemot vērā draudzei uzticēto misijas uzdevumu un draudzes locekļu un kalpotāju reālās vajadzības.

Stratēģiskā plāna pamatu veido 3 pamatvirzieni:

1. Vēsts – no Bībeles un Pravešu Gara liecībām, lai ticībā iepazītu Dievu un Svētā Gara spēkā piedzīvotu garīgu atmodu un dzīves pārmaiņu (reformāciju).
 2. Misija – lai Kristus aicinājums kalpot kļūtu par mūsu dzīves prioritāti, iepazīstinot arī citus sabiedrības locekļus ar Dievu un aicinot viņus kļūt par Kristus sekotājiem un mācekļiem.
 3. Vienotība – rūpes par draudzes kopējo izaugsmi, veidojot ticīgo kopību, kurā valda nesavtīga, Dievu pagodinoša mīlestība.
- Plānā tika ietvertas arī idejas par Bībeles studiju institūta izveidi un draudzes darbinieku un ierindas locekļu apmācību un praktisku sagatavošanu, kā arī resursu nodrošinājumu jau esošajām un arī plānotajām misijas aktivitātēm. Plānošanas sesija noritēja veiksmīgi, un 9. martā, Baltijas ūnijas pavasara sesijas laikā, padome tika iepazīstināta ar jauno Stratēģisko plāna projektu, to izvērtēja un apstiprināja. Padome tāpat apstiprināja delegātu sarakstu kārtējam Baltijas ūnijas kongresam, kurš no 1. līdz 3. maijam notiks Rīgā. Pieminēsim savās lūgšanās gan gaidāmo kongresu un tā norisi, gan jauno Stratēģisko plānu un nepieciešamo Dieva vadību un svētību tā īstenošanai dzīvē.

No 15. līdz 22. martam Latvijā un adventistu draudzēs visā pasaulē norisināsies gadskārtējā Jauniešu Lūgšanu nedēļa. Šoreiz mūsu pārdomu un lūgšanu tēma būs par Dieva Valstību. Kristus sacīja: „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mateja 6:33) Kā saglabāt Dieva Valstības un Kristus taisnības prioritāti mūsu ikdienas dzīvē, nepakļaujoties sabiedrības uzspiestajiem stereotipiem? Tā ir izaicinoša realitāte šajā materiālisma, egoisma, nihilisma un tehnoloģiju invāzijas laikmetā. Arī šajā jomā mums nepārprotami ir vajadzīga palīdzība no augšienes. Kristus mērķtiecīgā dzīve ir vislabākais piemērs tam, kā cīnīties, pastāvēt par Dieva valstības principiem un Viņa varenajā spēkā arī uzvarēt.

Pavasaris atnāk ne tikai ar pirmajiem ziediem un skanīgām putnu dziesmām, bet arī ar Lieldienu laiku un aicinājumu pārdomāt kritušās cilvēces labā pienesto Kristus upuri. Nežēlīgajai krusta nāvei seko brīnumainā augšāmcelsšanās. Tas ir Evaņģēlija pamats! Tā ir mūsu glābšanas garantija!

„Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku mirušo augšāmcelsšanās. Jo, kā Ādāmā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti. Bet ikviens savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā.” (1 Korintiešiem 15:20–23)

Lai ar pārdomām, lūgšanām un īpašu Dieva klātbūtni ir svētīts šis laiks!

Gaidāmie pasākumi

29. marts

Adventistu sadziedāšanās svētki pl. 17:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

13. aprīlis

Sieviešu kalpošanas nodaļas organizēts seminārs Madonas draudzē pl. 11:00.

16. februāris

Rumāņu bērnu kora "Flowers and Stars" koncerts Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

26. aprīlis

Tukuma draudzes 90 gadu jubilejas dievkalpojums un koncerts Tukuma kultūras namā.

1.–3. maijs

Septītās dienas adventistu Baltijas ūnijas kongress Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

2.–4. maijs

Pāru dienas 2014. Apšuciems "Hotel SPA Arkadia".

31. maijs

Vidzemes reģiona Bērnu un pusaudžu festivāls Cēsu dievnama telpās pl. 14:00.

7. jūnijs

Kurzemes reģiona Bērnu un pusaudžu festivāls Talsu dievnama telpās pl. 14:00.

Sludinājumi

• Aicinām uz jubilejas svinībām! 26. aprīlī Tukuma Kultūras namā (Lielā ielā 1) pl. 10:00 notiks Tukuma draudzes 90 gadu jubilejas dievkalpojums un pl. 16:00 Jubilejas koncerts. Tajā piedalīsies koris „Gaismas ceļā” (Rīga), Valmieras draudzes vīru kvartets un Tukuma draudzes koris un instrumentālisti.

• AV februāra numurā rakstam no Alūksnes „Mīlestība savādāk nevar” autore ir Anna Jaunzeme. Atvainojamies par pieļauto kļūdu!

80 gadu jubilejas dievkalpojums

22.februārī Smiltenes adventistu draudzē notika īpašs dievkalpojums, kas bija iecerēts kā pārsteigums mūs ilggadējam mācītājam Ārijam Glāzeram viņa 80 gadu jubilejā. Savas dzīves laikā Ārijs kopā ar dažādām Latvijas draudzēm ir pavadījis



57 gadus, no kuriem 47 viņš ir kalpojis kā mācītājs Siguldā, Smiltēnē un Valmierā, Liezerē un Madonā, Alūksnē un Gulbenē, Valkā, Smiltēnē un Strenčos, Ērgļos un kā pēdējā visilgāk Smiltenes draudzē.

Sveikt Āriju ieradās Adventistu Latvijas draudžu savienības bī-

kaps Vilnis Latgalis ar kundzi, Baltijas ūnijas sekretārs Andrejs Āriņš, ilggadējā Braku muzeja vadītāja Anna Kuzina, kā arī draudžu pārstāvji no Siguldas, Ērgļiem, Madonas, Strenčiem, Gulbenes. Ciemiņi no Ērgļiem gan vadīja sabatskolu, gan uzstājās ar iestudētu, interesantu teātra izrādi par tēmu „Stāv rakstīts...”, bet ar svētrunu kalpoja mūsu jaunais mācītājs Guntis Bukalders. Sirsnīgas dziesmas Ārijam veltīja dziedātājs Jānis Brumaks. Āriņš kopā ar jubilāru atcerējās savu jaunības laiku humora epizodes.

Interesanti bija tas, ka uz 80 gadu svinībām zālē bija sapulcējušies tieši 80 cilvēki, un visiem mūsu saimnieces bija sarūpējušas bagātīgus pārtikas galdus.

Stāsta draudzes māsa Aija: „Ārijs man ir autoritāte, paraugs, cilvēks ar lielo burtu. Viņa svētrunas ir ģeniāli vienkāršas, patiesas un dziļas. Tādu garīgo maizi saņemot, mēs ģimenē vairākas stundas runājam tikai par Dievu.”

Un nobeiguma dziesmas vārdos „Runā uz mani, Jēzu” ir ierakstīta arī Ārija dzīve: „Vienmēr Tev kalpot vēlos, kamēr šeit dzīvošu, staigāt tik Tavos ceļos, līdz mājas aizsniegšu.”



Ingus Elmanis

Lielā balva

4. martā Nacionālajā operā notika Latvijas Lielās mūzikas balvas laureātu apbalvošana. Tas notiek katru gadu martā – nu jau 21 reizi. Šogad starp laureātiem dažādās mūzikas jomās ir arī Rīgas I draudzes loceklis – klarnetists Egīls Šēfers. Viņš tika apbalvots par izcilu interpretāciju V. A. Mocarta Klarnetes koncerta atskaņojumā ar Liepājas Simfonisko orķestri un diriģentu Lucu Kēleru, un Romualda Kalsona Klarnetes koncerta atskaņojumā ar Sinfonietta Rīga un Normundu Šnē Lielajā ģiildē.

Silts sveiciens Egīlam sakarā ar šo notikumu!

Vēlam nākotnē daudz radošas veiksmes turpmākajā darba ceļā!



Adventistu draudze

DAŽĀDAS IESPĒJAS

2. februārī aptuveni 30 cilvēki pulcējās Baznīcas ielas 12a telpās uz Adventistu veselības konferenci, lai apspriestu dažādus jautājumus, kas saistās ar draudzes kalpošanu veselības jomā.



**Ruta Griezāne,
Madonas draudze:**

Latvijas Draudžu savienības Sieviešu kalpošanas nodaļa 16.februārī organizēja semināru sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājiem un interesentēm, lai iedvesmotu un iedrošinātu kalpošanai.

Jau ievadvārdos nodaļas vadītāja Mārīte Lipska uzsvēra, ka tik plaša un daudzpusīga programma ir iespējama, tikai pateicoties Dievam un komandas darbam. Un to, cik daudz var izdarīt ar kopīgiem spēkiem, mēs visas varējām pārliecināties visas dienas garumā.

Pēc tam, kad dvēseles bija veldzētas gan klausoties brīnišķīgus muzikālos priekšnesumus, gan pašas vienojušās kopīgās dziesmās, dzirdējām Intas Priedes svētrunu „Vairo manu ticību”. Te nu jāsaka, ka kaut ko TĀDU noteikti vajadzēja ierakstīt video un noteikti vajag atkārtot, publicējot Adventes Vēstīsi (to esam jau izdarījuši, runu atradīsiet sadaļā „Vārds mācītājam” – red.piez.). Tik aktuālas un Dieva klātbūtnes aplātas bija šīs Intas pārdomas! Jā, tās ne tikai deva atbildes uz daudziem jautājumiem, bet arī mudināja ar jauniem spēkiem ik rītu bruņoties ticības cīņai. Tik brīnišķīgi tika izskaidrota Ebreju 11.nodaļa, sagrupējot un pretstatot šo ticības varoņu ticības piedzīvojumus, tādejādi atklājot, cik neizsakāmi plaša, liela, dziļa un neizskaidrojama un prātam neaptverama ir ticība. Ļoti patika Intas teiktais: „Dievs ir mūsu ticības Treneris, pie kam trenē Pats un treniņprogrammu raksta, individuāli katram pielāgotu.”



**Elīna Ģipsle,
Rēzeknes draudze:**

Mani ļoti stiprināja atklātās Janas Rodertes, Gunas Rīmanes un Ilzes Latgales liecības par to, kā viņas meklējušas Dieva prātu un mierinājumu dažādās dzīves situācijās.

Svētīgas bija arī kopīgās aizlūgšanas mazākās grupiņās.

Seminārā dzirdētā kalpošanas pieredze:

1) Lūgšanu grupas par bērniem. Dalījās pieredzē Ilze Forstmane, Ilze Geide un Loida Tarasenko. Atziņas: saglabājot konfidencialitāti, grupa atklāti dalās savos pārdzīvojumos, kopā lūdz. 3 gadu laikā izveidojušies ģimeņu saraksti, par ko lūdz. Lūgšanas maina ne tikai bērnu dzīvi, bet pašu pieaugušo raksturu.

2) Mazās grupas. Dievs bagātīgi kuplina interesentu skaitu. Bija interesanti dzirdēt arī māsas Lienes Geides pieredzi ASV.

3) Mazā misi-onāre. Mamma darbojas kopā ar meitas „neticīgajām” draudzenēm. Spēlē kopīgas kristīgas spēles, lasa grāmatas un veic dažādus praktiskus darbus.

4) Lai uzsāktu sieviešu kalpošanu, ir nepieciešams: vēlēšanās, lūgšanas, idejas, komanda.

Sapulces beigu daļā apkopojām arī citas sieviešu kalpošanas idejas: mazās Bībeles izpētes grupas, „Sieviešu sarunas par...”, kalpošana jaunajām māmiņām, rokdarbnieču, recepšu pēcpusdienas vai vakari, kopīgas talkas, sadraudzības pēcpusdienas starp kaimiņu draudzēm. Tematika var būt ļoti dažāda, pirmajā vietā liekot Dieva Vārdu un garīgo stiprinājumu. Ja kāda vēl šaubās par to, vai uzsākt līdzīgu kalpošanu pie sevis mājās, tad stiprinājumam der vārdi, kurus teica mazās grupas vadītāja Helvi Rancāne: „Tādā veidā Tu reizi nedēļā vai citā laika intervālā īpašā veidā iesaicini Jēzu savās mājās.”



**Sarmīte Lauberte,
Aizkraukles draudze:**

Patika darbs komandās pie galdiņiem. Ar viktorīnas palīdzību mums bija iespēja tuvāk iepazīties un sadraudzēties. Trīs spilgtākās īpašības, kas raksturo sievieti – sievišķība, unikalitāte un jūtīgums –, tā kopējās pārrunās secinājām mūsu grupiņā. Kāda ir sievietes misija? Vai tikai būt mājsaimniecei un apmeklēt baznīcu?



Kā ar lielu darba slodzi nenodarīt sev pāri? Pārrunājām jautājumu par izdegšanas sindromu. Ir daudzi cilvēki, kas reiz iedegušies un izdeguši, varbūt pat nonākuši depresijā. Tad ir vajadzīgas pozitīvas pārmaiņas, vajadzīga dvēseles dziedināšana, ļoti liels spēks, lai atgūtos. No sirds izteiktās lūgšanu vajadzības par sevi, ģimenes locekļiem un citiem uzrakstījām uz margrietiņas ziedlapiņām papīra formātā. „Lūdziet, un jums taps dots.” Ir svarīgi lūgt ne tikai par savām, bet arī citu vajadzībām.

Šis seminārs man iedeva saujīņu Dieva mīlestības, prieka, jaunas atziņas, ticību un jaunu iedvesmu tālākai kalpošanai, jo ir svarīgi: lai dotu citiem, ir jāsaņem pašai. Paldies visiem, kas ieguldīja savu sirdi un resursus, lai šis pasākums notiktu!

KRĪZE UKRAINĀ

Visa pasaule pēdējos mēnešus ar satraukumu ir sekojusi līdzi notikumiem Ukrainā. Daudzi ir aizlūguši par mieru un īpašu Dieva žēlastību šai politisku krīzi plosītajai zemei. Arī „Adventes Vēstu” redakcija ir saņēmusi aicinājumus mudināt aizlūgt par Ukrainas iedzīvotājiem.

Nav šaubu, ka vairums Latvijā pārdzīvo par visu Ukrainas valsti un ukraiņu tautu. Šajā valstī ir arī salīdzinoši daudz adventistu. Vairāk nekā 50 tūkstoši adventistu pulcējas 900 draudzēs un apmēram 300 nelielās grupās. Galvaspilsētā Kijevā vien ir 25 adventistu draudzes.

Saskaņā ar baznīcas vadītāju sniegtajām ziņām, neviens adventists pagājušajos konfliktos brīdī, kad tapa šis žurnāla numurs, nebija cietis. Arī dievkalpojumi Kijevā pat vislielākās eskalācijas brīdī nebija traucēti, un dievnamī Ukrainā vienmēr bijuši atvērti.

Draudžu iesaistīšanās

Kamēr Neatkarības laukumā Kijevā notika protesta akcijas vairāku mēnešu garumā, mediķi, mācītāji un vairāk nekā 150 literatūras evaņģēlisti centās sniegt fizisko un garīgo palīdzību. Baznīcas vadība aicināja draudzes locekļus būt par miera nesējiem un izvairīties no komentāriem, kas kurina naidu un vairu agresiju.

Brīdī, kad norimās iekšējie protesti, bet sākās ārēja agresija un Krimu pārņēma Krievijas karavīri, situācija mainījās. Notika vispārējā mobilizācija, un arī adventistu draudzes locekļiem bija jāreķinās ar iesaukšanu armijā. Šajās valstij grūtajās dienās Adventistu baznīcas vadītāji 2. martā Ukrainā izplatīja aicinājumu visiem adventistiem.

Aicinājums

Brāļi un māsas, vispasaules Dieva ģimenes locekļi!

Šajās dienās, kad saasinās politiskā krīze valstī un pasliktinās attiecības ar Krievijas Federāciju, vēl jo aktuālāki kļūst Kunga Jēzus Kristus vārdi: „Es jums atstāju mieru, savu mieru es jums dodu. Es dodu jums ne tā, kā pasaule dod. Jūsu sirds lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27) Vispirms gribam visiem jums novēlēt šo dievišķo mieru, arī jūsu tuviniekiem, visai mūsu ukrai-

ņu saimei.

Mūsu draudze kopā ar citām konfesijām un reliģiskajām organizācijām vienmēr ir iestājusies par konfliktu miermīlīgu atrisināšanu, nepieļaujot vardarbību, cilvēktiesību pārkāpumus, saglabājot mūsu tautas un Ukrainas teritoriālu vienotību. Mēs kopā ar mūsu līdzpilsoņiem pārdzīvojam par notiekošo, nepaliekot malā šajā sarežģītajā situācijā, sniedzot cietušajiem emocionālu, psiholoģisku un mūsu iespēju robežās materiālu palīdzību. Tajā pašā laikā gribam vēlreiz atgādināt par lielo cerību, kura mums ir Dievā, un apsoltījumiem par Jēzus drīzo atgriešanos uz mūsu zemi, par Viņa nemainīgajiem apsardzības un palīdzības apsoltījumiem. Mēs aicinām visus draudzes locekļus:

1) Dedzīgi lūgties Dievu par situācijas mierīgu atrisinājumu. Aicinām visus vienoties lūgšanās mājās, kā arī dievnamos un garīgajos centros. Atcerēsimies, ka lūgšana nav vājo un neaizsargāto mierinājums, bet tieša saziņa ar Visuma Valdnieku, kurš daudzkārt, atbildot uz savu bērnu lūgšanām, ir izjaucis šīs pasaules vareno karu plānus un izmainījis vēstures gaitu.

2) Neļaujieties emocionāliem, neapdomātiem izteikumiem radušās situācijas sakarā. Ņemiet vērā, ka mūsu brāļi un māsas ir visos Ukrainas nostūros, Krimā, arī Krievijā un vairumā pasaules valstu. Atturieties no jebkuras rīcības, kas veicina naida kurināšanu, agresiju un vardarbību!

3) Atcerieties baznīcas kalpošanas pamatprincipus konfliktu laikā, arī bruņotu konfliktu laikā. Visu Kungam patiesi ticīgo uzdevums un mērķis ir tiekties pēc miera un būt miera nesējiem, palīdzēt visiem cietušajiem, rūpēties par

visiem, kam vajadzīga palīdzība.

4) Apzinieties, ka patiesa kristietība izpaužas, godprātīgi veicot visus pilsoniskos pienākumus un esot lojāliem varas iestādēm. Kā godīgi pilsoņi, adventisti vēlas kalpot savai valstij, nepārkāpjot tajā pašā laikā Dieva baušļus. Miera laikā visiem ir likumīgas tiesības dienēt alternatīvajā dienestā. Kara laikā draudzes locekļi, kas tiek iesaukti vis-



pārējās mobilizācijas laikā armijā, nepiedalās vardarbībā un asinsizliešanā. Adventisti lūdz viņiem piešķirt tiesības kalpot bez ieroču pielietošanas saskaņā ar viņu reliģisko pārliecību.

Cerot uz Dieva lielo žēlastību mūsu tautai un visai cilvēcei, mēs lūdzamies, lai netiktu pieļauts karš, lai cilvēki pakļautos Dievam, kurš vienīgais spēj saturēt ļaunuma vējus, kas nes postu, sāpes un nāvi. Mēs lūdzamies pēc dievišķās gudrības mūsu valsts vadītājiem, kā arī citu valstu vadītājiem, kas jau ir iesaistījušies esošajā konfliktā.

Nav šaubu, ka Ukrainu gaida grūtas dienas. Runa nav tikai par militāro un politisko situāciju. Ukrainā ir arī nopietna ekonomiskā krīze. Aizlūdziet gan par draudzi, gan visu valsti, lai Dievs dāvā viņiem žēlastību izturēt, gudrību ievēlēt saprātīgus un godīgus valsts vadītājus izsludinātajās ārkārtas vēlēšanās!

Informāciju apkopoja Aidis Tomsons

Divīzijas vadītājs pensionē- sies

Septītās dienas adventistu baznīcas Transeuropas divīzijas prezidents Bertils Viklanders ir nolēmis doties pensijā un šī gada 31. jūlijā atstās savu amatu. Šo lēmumu viņš paziņoja 12. februārī rīta svētbriža laikā, kad uz divu dienu vadītāju apmācību bija ieradusies ūniju prezidenti.



„Man sagādāja patiesu prieku mans darbs un daudzie cilvēki, kurus esmu satīcis dažādās divīzijas daļās, un es nolikšu savu atbildību ar lielu pateicību Dievam un saviem kolēģiem. Man no tiesas pietrūks draudzīgo attiecību mūsu darbavietā, kas, manuprāt, ir ļoti unikālas un dārgas. Lai Dievs svētī jūs visus un savu darbu šajā pasaules daļā!” sacīja dr. Viklanders.

Savā īsajā paziņojumā viņš turpināja: „Šī gada jūlijā apritēs 19 gadi kopš esmu strādājis divīzijā, un septembrī es sasniegšu vecumu, kurš ir tālu aiz pensionēšanās vecuma. Esmu ļoti pateicīgs Dievam par svētībām, kuras esmu saņēmis, par daudzām lietām, ko esmu iemācījies, īpaši par brīnišķīgo komandu, kas ir manā divīzijas administrācijā un ūnijās, un citos divīzijas laukos. Ir labi, ka es varēju vairāk laika pavadīt ar savu ģimeni, un ir daži interesanti grāmatu un Bībeles izpētes projekti, kuriem gribu pievērsties, kad došos pensijā. Esmu runājis ar Ģenerālkonferences vadītāju Tedu Vilsonu par šo jautājumu, un viņš parūpēsies, lai tiktu ievēlēts nākamais vadītājs.”

Pirms kļūšanas par divīzijas vadītāju, dr. Viklanders bija Ekebiholmas skolas direktors Zviedrijā, kā arī Zviedrijas ūnijas izpilddirektors un prezidents.

Kā raksta Komunikācijas daļas vadītājs Mirosļavs Pujičs, 19 gadu laikā dr. Viklanders ir atklājis sevi kā labu vadītāju. Viņa dedzība, entuziasms un nodošanās draudzes misijai, lai iepazīstinātu ar Dievu cilvēkus izaicinājumu pilnā sekulārajā reģionā, kāds ir daudzajās divīzijas valstīs, ir iedvesmojusi baznīcas vadītājus visos administratī-

vajos līmeņos. Viņam ir reta spēja apvienot spožo akadēmisko intelektu ar praktisko apgaismību, kas ir ļoti nepieciešami veiksmīgam vadītājam.

Kamēr Bertils Viklanders vadīja divīziju, tā divas reizes piedzīvoja teritoriālas izmaiņas. Un dr. Viklanders spēja nodrošināt stabilu vadību šo pārmaiņu laikā, palīdzot divīzijai pārskatīt savu vīziju un mērķus, saglabājot uzmanības fokusā Dieva misijas darbu.

Pazudušais ārsts

Traģiskie notikumi Ukrainā ir mazinājuši cerības noskaidrot adventistu ārsta likteni, kurš pirms daudziem mēnešiem pazuda Ukrainas galvaspilsētā Kijevā.



Dr. Džejs Slūps, pensionēts akušieris, kurš kalpoja kā Veselības kalpošanas nodaļas vadītājs Augškolumbijas konferencē ASV, bija devies uz Kijevu, lai palīdzētu izveidot veselīga dzīvesveida centru Ukrainas galvaspilsētā. Agrā rītā viņš devās pastaigāties uz Zamkovas kalna parku un pazuda. Tas bija 2013. gada 15. maijā. Novērošanas kamerās redzams, kā 77 gadus vecais Slūps Kijevas centrā ieiet parkā, taču nav redzams, ka viņš no parka izietu.

Lai gan parks tika rūpīgi pārmeklēts, policija ierosināja lietu un aktīvi iesaistījās ASV vēstniecība Kijevā, meklējumi nedeja nekādus rezultātus.

Tehnoloģiju izaicinājumi

Ar robežu paplašināšanu vairs nepietiek. Tāda bija atziņa, kas izskanēja Vispasaules interneta evaņģelizācijas konferencē, kuru organizēja Adventistu baznīca tehnoloģiju sfērā un plašsaziņas līdzekļos strādājošajiem.



Robežas ir jāatstāj aiz muguras, lai „tās būtu redzamas tikai atpakaļskata spoģulī”, vai arī par efektivitāti jāaizmirst. Uzmanājot sanākušos rīta svētbriņi 13. februārī, Ģenerālkonferences viceprezidents Pardons Muansa sacīja, ka „ierobežotā domāšana” šobrīd bremzē adventistu misiju un kalpošanu. Ierobežoto domāšanu veido tradīcijas. Tāpēc ir nepieciešama „radoša domāšana”.

„Vieglāk ir doties tur, kur kāds ir jau bijis. Bet kas bija tie cilvēki, kuri mūsu pasauli ir padarījuši labāku? Tie bija cilvēki, kas nojauca robežas,” sacīja Muansa. „Ar ierobežotu domāšanu mēs nekur nenonāksim.”

Uz konferenci pavisam bija sapulcējušies ap 400 dalībnieku. Tā notika Merilendas štatā, ASV.

Vairāku grāmatu autore un mārketinga konsultante Marta Geibriela vēl vairāk pastiprināja šo atziņu, nākamajā rītā uzrunājot konferences dalībniekus. Viņa pašreizējās tendences nosauca par „vienkāršības plato”, kad organizācijas sāk stagnēt tajā tehnoloģiju līmenī, kuru tās ir apguvušas.

„Mēs nevaram palikt šeit. Iepazīstieties ar nākamo līmeni, kuru jums vajag iekarot!” viņa teica. Vissvarīgākais, viņasprāt, ir nepieciešamība iepazīt savu auditoriju. Laikā, kad valda „uzmanības piesaistīšanas ekonomika”, daudzās ziņas sacenšas, kura būs aktuālāka un piesaistīs uzmanību.

Viens no inovatīvākajiem projektiem, kurš piesaistīja konferences dalībnieku uzmanību, bija Britu ūnijā mācītāja Sema Nevesa un viņa komandas izstrādātā spēle „Varoņi” („Heroes”), kas izveidota komiksu stilā. Tā ir pirmā spēle, kuru septītās dienas adventisti izveidojuši aifoniem un aipodiem. Jau pirmo 48 stundu laikā to lejuplādēja 3000 reizes, trīs reizes pārsniedzot rādītājus, kurus analītiķi uzskata kā nepieciešamus, lai pirmajā nedēļā projektu uzskatītu par veiksmīgu. Turklāt konferences pēdējā dienā tika parakstīts līgums par atbalstu, lai spēli pielāgotu arī Android operētājsistēmai.

Spēle „Varoņi” no jauna spēlētājus iepazīstina ar Bībeles personāžiem – tādiem kā Ābrahams, Dāvids un Estere –, tajā pašā laikā pārbaudot Bībeles zināšanas ar jautājumiem un miklām. Spēlētāji savus punktus var salīdzināt ar draugiem feisbukā. Arī konferencē demo versijā vienas divīzijas dalībnieki varēja spēlēt ar citas divīzijas dalībniekiem.

*Izmantoti ziņu aģentūras
ANN materiāli*



Aidis Tomsons
Rīgas 5. draudze

Pamosties UN MAINĪTIES

Kopš pēdējās Ģenerālkonferences sesijas Atlantā, kad par Adventistu baznīcas vadītāju ievēlēja Tedu Vilsonu, draudzēs daudz tiek runāts par atmodu un reformāciju. Tiek organizētas īpašas lūgšanas, teiktas svētrunas. Šis temats ir kļuvis par centrālo moto visās baznīcas aktivitātēs. Ko nozīmē „atmостies un reformēties”? Ko gan mēs sagaidām no Dieva?

Kad pašreizējā baznīcas vadība atmodu un reformāciju izraudzīja par savu vadmotīvu, reakcija draudzēs bija atšķirīga. Iemesli bijuši dažādi. Tomēr reti kurš kristietis saka, ka īsta atmoda un reformētas dzīves nebūtu vajadzīgas. Tiesa, jānoskaidro, ko mēs saprotam ar šiem vārdiem?

Loģika saka, ka par atmodu runā tad, ja kāds guļ. Šādā aspektā par to rakstīts arī Bībelē. Savukārt reforma nozīmē mainīt kaut ko savā rīcībā. Tiesa, pats jēdziens nav Bībelē plaši lietots, bet kļuvis populārs kopš M. Luterā laikiem, kad notiekošos pārmaiņas procesus nosauca par reformāciju. Jaunievēlētā baznīcas vadība ar savu vadmotīvu nepārprotami saka, ka stāvoklis draudzē ir slikts, tāpēc ir nepieciešams pamosties un mainīties.

Teds Vilsons uzrunā draudzei rudenī sacīja šādi: „Ar vārdu „atmoda” mēs domājam mūsu katra ikdienas garīgu pamošanos sirdī un prātā. Ar „reformāciju” mēs saprotam dziļāku garīgu nodošanos Dieva gribai, mūsu dzīves ikdienas sakārtošanu tā, lai visu, ko darām, darām Jēzum patīkami. Refor-

mācija notiek, kad mēs savu gribu pakļaujam Viņa gribai katru dienu. Un tad Viņš dod mums saprašanu, kāda ir Viņa mīsiņa mums katram un visai draudzei.” Kāds gan ir stāvoklis draudzē? Vai tiešām ir tik slikti, ka vajag jaunu augšamcelšanos un reformāciju?

Koku pazīst pēc augļiem – tā sacījis ir Kristus. Atmodušās draudzes auglis varētu būt spēja augt. Šajā ziņā situācija tiešām nav iepriecinoša.

Par atmodu Latvijas draudzēs

Ar atsevišķiem izņēmumiem, taču draudzes Latvijā nav augošas. Šo faktu ir spiesti atzīt itin visi kristieši, ne tikai adventisti. Šobrīd daudzi jau ar nostalgiju atminas 90. gadu sākumu, kad cilvēku interese bija lielāka. Notika kristības. Draudzes locekļu skaits pieauga. Lielākā kulminācija adventistiem bija brāļu Mitlaidēru seminārs, kurš tika organizēts Kongresu namā Rīgā. Toreiz kristījās vairāki simti cilvēku, tapa dibinātas jaunas draudzes. Tiesa, tajā laikā citās konfesijās interesentu bija vēl vairāk. Baptistu un harizmātiski noskaņotu draudžu pasākumi pulcēja tūksto-

šus. Luterāņu baznīcās iesvētību skaits bija mērāms ar līdzīgiem skaitļiem.

Pagāja tikai daži gadi, un situācija mainījās. Šobrīd praktiski visās konfesijās aina ir līdzīga. Oficiāli uz papīra neizskatās tik bēdīgi. Tomēr realitātē kristību ir maz, draudzes locekļu skaits neaug, un arī esošie nav vienādi domājoši un vienprātīgi. Daudziem gribētos redzēt mirdzošas sejas, pārpildītus dievnamus un ar entuziasmu pilnus draudzes locekļus. Vai, lūdzot pēc atmodas un reformācijas, mēs ilgojamies pēc šāda rezultāta?

Draudzes pasaulē

Kad Teds Vilsons pēc ievēlēšanas paziņoja, ka viņa darbības vadmotīvs būs atmoda un reformācija, viņš nerunāja par Latviju. Pasaulē Adventistu baznīca, kā zināms, ir augoša. Draudzes locekļu skaits ik dienas vairojas, un baznīcas vadība ar to lepojas, uzsverot šo faktu katrā lielajā sanāksmē. Tomēr pārlietu acīmredzama ir disharmonija starp tā saucamo „vecu” un „jauno” pasauli. Draudzes aug Āfrikā, Āzijā un Dienvidamerikā. Tikmēr labklājības zemēs – Ziemeļamerikā, Austrālijā un Eiropā

– situācija ir pretēja. Nav tā, ka draudzes locekļu skaits samazinātos, taču tas saglabājas, pateicoties iebrucējiem. Šajā ziņā situācija Latvijā vēl ir salīdzinoši labvēlīga. Piemēram, Lielbritānijā ticīgo britu ir kļuvis gaužām maz. Kāpēc tā? Un ko darīt, lai „vecā” pasaule neizmirtu? Šis ir sāpīgs jautājums. Tāpēc ilgas pēc atmodas un atdzimšanas ir vērojamas daudzviet. Un ne tikai Adventistu baznīcā vien. Latvijas Kristīgajā radio par to dzirdam vai ik dienas. Pēc atmodas aktīvi lūdz baptisti un vasarsvētku draudzes. Evaņģēlizācijas pasākumos iesaistās Luteriskā baznīca. Pat jaunais Romas katoļu baznīcas pāvests ir licis visā pasaulē runāt par pārmaiņām šajā baznīcā.

Kāpēc Dievs neatbild?

Nu jau vairākus gadus Adventistu draudzēs tiek cītīgi lūgts, lai Dievs sūta atmodu. Ik dienas tiek uzturēta iniciatīva 7–7–7, lūdzot katru dienu noteiktā laikā visā pasaulē pēc īpašas Dieva Gara manifestācijas. Tiek organizētas atsevišķas lūgšanu dienas. Arī šī gada sākumā tādās notika, kad draudzēs cilvēki pulcējās uz ikdienas lūgšanu vakariem. Daudzi draudzes locekļi lūdz savās mājās. Baznīcas vadība nenogurstoši par šo tematu runā, mudinot, aicinot, arī norādot un pārmetot. Tiek iedrošināts vairāk ilgoties, vairāk lūgt, būt neatlaidīgiem.

Tomēr dievnamī pagaidām pilnāki nav. Liekas, Dievs neatbild. Vai pārāk maz lūdzam? Varbūt nelūdzam pietiekoši sirsnīgi un cītīgi? Vai tā varētu būt, ka Dievu vajadzētu izlūgties vēl vairāk? Kad šo jautājumu uzdevu draudzes cilvēkiem, atbildes bija dažādas. Taču daudzi teica, ka vispirms jāsāk ar personisko atmodu un risinājumu saskatīja otrajā vārdā no jaunā moto – reformācijā.

Draudzes mazspēja

Baznīcas vadība, runājot par to, kāpēc Dievs neuzklausā lūgšanas pēc atmodas, min Elenas Vaitas citātu no grāmatas „Izmeklētās vēstis” 1. sēj.: „Patiesas dievbijības atmoda ir vislielākā mūsu vajadzība. Meklēt to ir mūsu vis svarīgākais pienākums. Ir vajadzīgas sirsnīgas pūles iegūt Dieva svētības, un ne tāpēc, ka Dievs negribētu izliet savas svētības pār mums, bet tāpēc, ka mēs neesam gatavi tās saņemt.”

Dievs noteikti grib dot mums savas svētības. Taču E. Vaita raksta, ka problēma ir mūsos, mēs neesam gatavi tās saņemt.

Kas ir tas, kā mums trūkst? Ko mums vajadzētu reformēt jeb mainīt, lai varētu saņemt?

Atšķirīgā diagnoze

Klausoties dažādu Ģenerālkonferences runātāju teikto, jāsecina, ka viedokļi, kas ir satraucošais un ko vajadzētu mainīt, ir atšķirīgi. To var arī saprast, jo draudzēs situācija nav vienāda. Kamēr vieni raizējas par to, ka draudzes locekļi nelasa Bībeli un tāpēc ir aizmiguši, citi runā par to, ka cilvēki draudzē ir nedraudzīgi vai pat reizēm savstarpēji naidīgi noskaņoti. Vēl citiem raizes rada atšķirīga Bībeles tekstu interpretācija.

Mēģināju sagrupēt izteiktās bažas zem lieliem virsrakstiem. Visas droši vien neuzskaitīšu, bet daļu varētu sakārtot šādi:

- 1) Bībeles (un kādiem arī E. Vaitas darbu) nelasīšana un nepētīšana.
- 2) Atšķirīga izpratne par Svēto Rakstu tekstiem un draudzes mācībām.
- 3) Atšķirīga kristīgās dzīves prakse, kura daļai šķiet nepieņemama.
- 4) Formālisms. Uz draudzi gan nāk, bet sirds ir pasaulē.
- 5) Savstarpējās attiecības: aprunāšana, mīlestības trūkums.
- 6) Kūtrums. Neiesaistīšanās misijas un kalpošanas darbā.
- 7) Savas konfesijas un draudzes nevērtēšana.

Interesanti ir tas, ka ne visas pieminētās bažas kādiem šķiet sliktas jeb raižu vērtas.

Nav iespējams šajā rakstā iztirzāt visu to, kas uztrauc gan draudžu vadību, gan draudzes locekļus. Svarīgākais jautājums ir, ko savā rīcībā vajadzētu mainīt vai reformēt, lai Dievs spētu mūs svētīt.

Cīņa pret ārējām izpausmēm

Jau pieminētajā uzrunā draudzei Teds Vilsons savas bažas izteica šādi: „Standarti, kurus mēs reiz kā septītās dienas adventisti ļoti vērtējām tādās jomās kā diēta un apģērbs, izklaide un izpriecās, arī sabata ievērošanā, strauji kļūst par pagātni. Kad draudzes locekļi rotājas tāpat kā pasaule, mīl pasaules lietas, klausās pasaules mūziku un skatās Holivudas produkciju, īpašais garīgums rūsē, un ļaunums atrod ceļu uz dvēseli.”

Izlasot šo, varētu domāt, ka jāsāk cīnīties pret daudzajām sabiedrībā populārajām izpausmēm. Un ir cilvēki, kas to dara. Zinu ne vienu vien draudzes locekli, kas cītīgi cīnās par to, lai ne-

skatītos filmas (un pārdzīvo, ja iekrīt kārdināšanā un ciemos noskatās kādu video), neklausītos nekādu laicīgu mūziku, protams, viņi neapmeklē izklaides pasākumus un dara visu, lai saglabātu īpašu garīgumu. Es pats esmu savulaik mēģinājis tā darīt. Tomēr mans auglis bija nevis atmoda, bet gan depresija un neiecietība pret citiem. Zinu, kādiem tas ir beidzies ar aiziešanu no draudzes. Bībele nepārprotami saka, ka pasaules mīlestība ir Dieva ienaidis. Tomēr tas drīzāk ir rezultāts atmodai nevis priekšnosacījums. Mīlestība pret Dievu izdzēs mīlestību pret to, ko Bībele sauc par pasaules mīlestību – acu lepniecību un mantas kārtību. Kā savulaik rakstīja M. Vendens: nav jēgas censties izgatavot derīgus ābolus, neizaudzējot vispirms ābeli (par to, kas ir labi āboli, šoreiz nediskutēsim).

Dažādība – svētība vai posts?

Izvērtajā diskusijā portālā *draugiem.lv* par to, kāpēc Dievs nesūta draudzei atmodas garu, viens no dalībniekiem Vilnis raksta: “Lai visi ir viens, kā Tu Tēvs manī, un Es Tevī, lai arī viņi ir mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” Kā šis princips darbojās mūsu draudzēs? Vai perfekti? Ja jā, tad jau arī vajadzētu atmodai būt klāt.”

Mēs patiešām esam ļoti atšķirīgi. Es saprotu, ka varētu aizpildīt žurnālu, aprakstot, cik dažādi esam; gan uzvedībā, gan ticības izpratnē, gan attieksmē, gan praktiskajā kristietībā. Vai ir nepieciešama vienprātība, kurā beidzot visi vienādi sapratīs, vienādi ticēs un vienoti rīkosies?

Šis noteikti ir atsevišķa raksta vērts temats. Tieši vienprātības trūkumu vairāki min kā galveno iemeslu, kāpēc Dievs nevar svētīt. Tomēr tas, ko mēs saprotam ar nepieciešamo vienprātību, ir gaužām atšķirīgi. Tiešām ironija: mums ir ļoti dažādi viedokļi par to, ko nozīmē vienprātība. Kā lai šādā situācijā tiek pie vienotības!?

Strādāšana

Pieminētajā portālā cits brālis piemin „recepti”, kuru izlasījis adventistu žurnālā: „Man ir 1995. g. 2. ceturkšņa Eiro-Āzijas divīzijas žurnāls krievu valodā. Latviski tas skan “ADVENTISTU VĒSTNESIS”. Tur ir ziņas no misionāru kongresu biļeteniem. Vienā rakstīts tā: “Tikai tad, kad draudzes vairākums, vairāk par 50%, strādās kopā ar Dievu, varēs gaidīt “vēlo lietu”, kas vajadzīgs, lai nobeigtu evaņģēlija slu-

dināšanas darbu.””

Saskaņā ar šī žurnāla raksta autora domām, atmoda būs tad, kad strādāsim. It kā jau izklausās vienkārši. Taču citi diskusijas dalībnieki iebilda. Arī mana personiskā pieredze liek domāt, ka šī recepte nav uzticama. Daži, šķiet, ir tā evaņģelizējuši, ka cilvēki no mums atgaiņājas kā no spītālīgiem, kad izdzird, kas mēs esam, jo kāds no draudzes locekļiem ir ar viņiem jau „pastrādājis”. Atmiņā nāk Kristus vārdi par tiem, kuri būs pārliecināti, ka ir nopelnījuši būt Dieva valstībā, jo ir cītīgi strādājuši šajā pasaulē. Viņi uzskaitīs Kristum labos darbos, ko ir darījuši, lai sevi ieteiktu. Bet Kristus viņus atraidīs, sakot, ka nekad viņus nav pazinis. Pazīšana izrādīsies svarīgāka par darbiem.

Intīms jautājums

Vairums no manis apjautātajiem adventistiem tomēr ir pārliecināti, ka at-

Pirms krustā sišanas Jēzus nodeva to savas gribas testamentu, kurš bija velēts Viņa sekotājiem. Jānis to ir pierakstījis. Kulminācija bija Jēzus lūgšana Tēvam. Un tajā Jēzus izteica ilgas pēc draudzes, kuru redzot, visi ieraudzīs Dievu. Viņš saka šādus vārdus:

„Lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, manī un es tevī, tā lai arī viņi būtu mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu mani esi sūtījis.”

Es šajā atainojumā saskatu atmodas un reformācijas piepildījumu. Te ir attēlota draudze, kura ir tik redzama, ka to pamana visa pasaule, un viņi ierauga nevis cilvēkus, bet Tēvu, kurš ir atsūtījis Jēzu.

Lai arī te ir runa par vienotību, tas nav priekšnosacījums atmodai. Tas ir tikai rezultāts, auglis. Ir tikai viens priekšnosacījums: atrasties Jēzū. Cita priekšnosacījuma nav. Ja būsīm Jēzū, tad būsīm vienoti. Tad būsīm redzami. Tad būsīm

savu solīto dāvanu – Svēto Garu, kuru, kā Jēzus teica, Dievs ļoti grib katram iedot. Mans izaicinājums vienmēr ir bijis un būs palikt Viņā. Dievs no manis neiet prom, es mēdzu aiziet no Viņa. Tomēr jo vairāk gadu paiet, kopš mēs sadraudzējamies, jo vairāk gadu paiet, kopš es ar Viņu katru dienu privāti sarunājos un tiekos ikdienas „randiņos”, jo mazāk es gribu kaut ko darīt bez Viņa.

Noslēgumā

Ja jau temats par atmodu un reformu ir raksts par katra personīgajām attiecībām ar Dievu un palikšanu Jēzū, kāpēc Dievs kavējas atbildēt uz mūsu lūgšanām pēc visas draudzes atmodas? Acīmredzot, vispirms ir jābūt pārliecinātiem par to, kādas ir mūsu pašu attiecības ar savu Glābēju. Vai mēs ik dienas esam un paliekam Jēzū? Vai mēs katru dienu sarunājamies ar Viņu? Vai

Atmoda un reformācija nozīmē atjaunot dzīvas attiecības ar Dievu, kurām ir spēks.

modas un reformas jautājums ir dziļi personisks attiecību jautājums.

„Atmoda un reformācija nevar būt vērsta uz citu pārmaiņšanu, reformēšanu un pārtaisīšanu, bet paša cilvēka personīgās, ciešās, saskarsmes ar Dievu rezultāts, kas cilvēkam neizskaidrojamā veidā ietekmē paša cilvēka akmens sirds nomaiņu pret miesas sirdi, kā arī ietekmē apkārtējos uz labu, cēlu, uz pieķeršanos Dievam,” tā „Adventes Vēstīm” raksta Brigita Avišāne.

Ilva Liepiņa raksta šādi: „Atmoda ir par sevi un uz sevi vērsta – nožēlot savu šauro redzējumu, savu krišanu, savu nespēju – manī nav nekā laba, bet tu, Kristu, vari manī atjaunot dzīvību un pēc tam atspirdzināt, atjaunot vai tamlīdzīgi. Ja nevaru pati sev atklāt savu nelaimi, savu masku, apzināties visu sevī līdz mielēm, nevaru gribēt atmodu un reformāciju. Jo nevar tikai būt tā – saskatīt citos vainas, draudzē neizdarību vai kļūdīšanos, bet ne sevī. Tā nav iespējams mainīties. Ja ļauju Dievam visu labot, tad var sekot kaut kāds izaicinājums pēc tam, apliecinājums, ka kaut kas ir mainījies, reformējies.”

Kristus sacītais

Draudze ir Kristus veidota. Tāpēc nav šaubu, ka Kristus vārdi ir vissvarīgākie.

auglīgi. Vai mēs esam piedzīvojuši, ko nozīmē būt Jēzū?

Būt Jēzū – mans piedzīvojums

Lai arī par šo ir sarakstīts simtiem grāmatu, tas tomēr ir katra personisks piedzīvojums. Nešaubos, ka daudzi no mums varētu uzrakstīt savu stāstu, ko viņiem nozīmē dzīve Jēzū. Man ir bijušas divas grāmatas, kuras Dievs ir lietojis, lai veiktu kardinālas pārmaiņas manā dzīvē. Pirmā bija Morisa Vendena „Ticība, kas darbojas”. Vēl nesen to izdeva atkārtoti kā Rīta sveicienu. Otru pirms vairākiem gadiem es atvedu no Anglijas, un nu jau tā ir iztulkota arī latviski. Tā saucas „Izlaušanās pie Dieva”, kuru uzrakstījis Džims Honbergers. Šīs abas grāmatas ir bijušas mans modinātājs, lai es ne tikai ticētu Dievam, bet dzīvotu ar Viņu, staigātu ikdienā kopā ar Viņu, sarunātos ar Viņu, dzirdētu Viņu un paklausītu Viņam.

Vai es esmu Jēzū? Šis ir jautājums, kuru man sev nākas uzdot ne tikai katru dienu, bet pastāvīgi. Viena lieta ir lūgt pēc Dieva Gara, lai Viņš mājā manā dzīvē. Esmu to lūdzis, un ticu, ka Viņš dzīvo manī. Man nav bijis Dievs jāpie-runā, lai Viņš kādreiz atsūta beidzot

mums ir dialogs, kad mēs arī dzirdam Viņu, vai tikai monologs, kurā izsakām savus lūgumus Dievam un tad skrienam tālāk, neapklusot un neklausoties, ko Viņš grib mums pateikt? Vai mēs personiski esam tā sadraudzējušies, ka negribam dzīvot bez Viņa? Vai esam Viņu iemīlējuši?

Ja Viņu mīlam, mēs, protams, turpināsim lūgt pēc atmodas draudzē. Jo šīs ir arī mūsu tuvākā Drauga ilgas. Taču mēs zinām, ka Dievs atbildēs tad, kad būs iespējams, un tādā veidā, kā tas būs vislabāk.

Es saprotu tos, kuriem nepatīk, ka saukļi „atmoda un reformācija” ir kļuvuši par tādu kā kampaņu. Mēs dzīvojam valstī, kurā iepriekš 50 gadus viss notika ar lozungiem un kampaņām. Toreiz bija piecgades plāni un sociālistiskā darba sacensība. Un obligātie Ļeņina citāti jebkurā oficiālajā uzrunā un uzsaucumā. Tas daudziem liek sarauties no līdzīgām izpausmēm, kādas reizēm atklājas arī baznīcā. Tomēr ir iespējams šīm asociācijām nepievērst uzmanību. Vissvarīgākais šajā gadījumā ir saturs. Un tas vārdiem „atmoda un reformācija” nozīmē atjaunot dzīvas attiecības ar Dievu, kurām ir spēks.

Ilva Liepiņa, Alūksne:



Man atmoda un reformācija šķiet dziļi personīga lieta, ar nenosakāmu nobeigumu pašlaik, cilvēka dzīvē, ar neatbilstību kampaņveida iesākumam un cerībām kaut kā “īpaši” nobeigt tagadnē vai cilvēcīgi skatāmajā tuvākā un tālākā nākotnē. Es domāju, ka atmoda man un katram vienam ir sava grēcīguma patiesa apziņa. Patiesa atklāsmē, ka esmu piedzīvojusi garīgu vai emocionālu krahū pats ar sevi, sajūtīs savu niecību... Ja ļauju Dievam visu labot, tad var sekot kaut kāds izaicinājums pēc tam, apliecinājums, ka kaut kas ir mainījies. Reformējies.

Kāpēc Dievs neatbild uz lūgšanām par atmodu? Man šķiet, ka Dievs šo lūgšanu atbild katru rītu, mūs pamodinot – lai mēs varētu garīgi atdzimt, atmosties. Tā ir kā jauna piedzimšana, kā augšāmcelšanās. Ja vīstu pie sevis klusībā vai arī jau atklāti vicinu dūres – it nemaz neesmu atmodusies.

Man patiktu visu šo terminu nosaukt vienkārši par dzīvām attiecībām, un tās nav kaut kādas iedomātas lūgšanu atbildes gaidīšana, bet gan mīlestības izpausmes, kurās ir jāiegulda pašam sevi aizliegšana, liels spēks vai vienkārši liela darbošanās.

Valdis Zilgalvis, Baltijas ūnija:



Atmoda ir jauns piedzīvojums ar Jēzu Kristu. Atmoda atklājas tieši tajā, ko Jēzus var darīt mūsu personīgā dzīvē, mūsu laulības dzīvē un mūsu bērnu dzīvē. Pēc dedzīgām lūgšanām atmoda vada mūs uz dedzīgu misijas īstenošanu. Piemērs tam ir Jāņa evaņģēlijā pieminētais paralizētais cilvēks. Viņš bija zemē gulējis 38 gadus. Pienāca Jēzus un jautāja: vai tu gribi būt vesels? Un viņu piecēla. Viņam lika nest matraci, lai ar to apliecinātu, ka Viņš ir tas pats, kas gulējis, bet tagad dziedināts. Viņa uzdevums bija liecināt.

Katru dienu mūs vērō ģimenes locekļi, kaimiņi, darba biedri, citiem studiju biedri. Katru dienu mums jāmostas no garīgā sastinguma un jākļūst aktīviem Kristus apliecinātājiem, ko Viņš mūsu dzīvē ir izdarījis.

Savukārt reformācija runā par mūsu rakstura izmaiņu. Par reformāciju ļoti spilgti runā pravietis Jesaja 58. nodaļā, norādot, ka reformācija ietver vispir-

mām kārtām attieksmi pret savu tuvāko. Grēku nožēlai nav nozīmes, ja tajā pašā laikā, pravieša vārdiem izsakoties, tiek laistas darbā dūres un ar pirkstiem tiek norādīts uz citu kļūdām.

Šo pašu principu redzam Jēzus Kristus vīzijā draudzei: “Un es esmu darījis zināmu viņiem tavu vārdu un darīšu to zināmu, lai mīlestība, ar kuru tu mani esi mīlējis, būtu viņos un arī es būtu viņos.” Un turpat Jāņa evaņģēlijā Viņš saka: “Tā ir mana pavēle, ka jūs cits citu mīlētu.” Tieši šī galvenā baušļa ignorēšana ir tā, kāpēc Dievs nevar uzklaustīt lūgšanas.

Ansis Roderts, Ventspils:



Atmoda un reformācija ir tad, kad cilvēks sāk nopietni uztvert Debesu valstību un vēlas kļūt par 100% tās pilsoni. Lūgšanas atbildēšana izpaužas tad, kad es piedzīvoju šo izmaiņu un kad man pievienojas tādi, kas piedzīvo šo izmaiņu.

Dievs uz lūgšanām pēc atmodas un reformācijas atbild proporcionāli tam, cik daudz iesaistās šajās lūgšanās un cik ļoti cilvēki paši piedzīvo atmodas un reformu procesu savā dzīvē. Pēdējais ir daudz nozīmīgāks par pirmo. Ir divu veidu rezultāti šai lūgšanai: bez ārējām manifestācijām cilvēki pieaug dievbijībā un tikumībā, un viņu skaits vairojas. Un otrs: Dievs veic spilgti pamanāmus brīnumus – daudzi atgriežas, paveras visādi brīnišķīgi notikumi un tamlīdzīgi. Klusā izaugsme ir atmodas un reformācijas pamats.

Atmoda un reformācija ir Dieva dāvana un brīnums. Mēs sevi Viņam nekā nevaram ieteikt, mēs varam vienīgi nodoties Viņa rokās. Dievs Cah 10:1 saka: “Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu, un Tas Kungs sabiezina mākoņus un dos lietus papildam visiem augiem laukā.” Es neesmu atradis citus norādījumus par šo, kas būtu jādara, lai notiktu atmoda un reformācija.

Māris Kalsnavs, Rīgas 5. draudze:



Atmoda ir cilvēka sapratne par nepieciešamību mainīt savu garīgo un fizisko spēju potenciālu savā un līdz ar to arī sabiedrības labā. Reformācija ir apzināta un mērķtiecīga cilvēcisko kvalitāšu maiņa, kas veicina personības veidošanos, rezultātā mainot visas sabiedrības izpratni par vērtībām.

80.–to gadu atmoda realizēja galvenokārt cilvēkā ieliktās ilgas pēc valstiskuma, kuras nepārprotami noveda arī pie noteiktām reformām sabiedrībā un cilvēkā. Tas ir, no vispārīgā uz konkrēto. Savukārt par šodienu to vairs nevar teikt. Es uzdrīkstos apgalvot, ka pašreiz ir tieši otrādi – atmodas virziens ir vērsts no indivīda uz sabiedrību. Es un arī sabiedrība kopumā izjūtam nepieciešamību pēc iekšējas brīvības.

Mums, kristiešiem, būtu jāpiedzīvo atmoda katram individuāli un tad jāiziet cauri rakstura pārveides kausējamajai krāsni kopā kā draudzei, varbūt arī kā atsevišķai grupai. To varētu nosaukt par reformāciju. Tādejādi liekot ieraudzīt apkārtējiem cilvēkiem, ka Tas, kas mūs visus vieno, ir kaut kas īpašs un iekārojams – dzīvi pārveidojošs. Šķiet, ka pašlaik Dievs vēl neredz mūs tādus, ar kuru palīdzību Viņš varētu iedegt ļaudīs ticības liesmu.

Domāju, ka mums ir jālūdz par to, lai mūsu savtīgums pārvēršas par nesavtīgumu. Šādi mēs paši, mainoties (reformējoties) soli pa solim, esam spējīgi ieraudzīt spēka pielikšanas punktu. Tad arī mūsu rīcībai būs rezultāts.

Daina Sproģe, Tukums:



Es šajās dienās veicu ekspressintervju ar dažiem draudzes locekļiem. Lūk, kopsavilkums.

Atmoda un reformācija šodien draudzē nozīmē katra draudzes locekļa personīgo attiecību pārmeklēšanu un derības atjaunošanu ar Radītāju un Pestītāju. Lūdzam par draudzi, par kopējo sadraudzību, par draudzes misijas apzināšanos un darbu šajā virzienā. Tieši tāpat, kā glābšana nenotiek grupveidā, tāpat arī Dieva Gars uzrunā un aicina katru draudzes locekli atsevišķi uz personīgām attiecībām ar Jēzu, ar to sākas viena cilvēka atmoda un reformācija – ar personīgā stāvokļa apzināšanos un grēka nožēlu.

Apzināti Dievam svētījušies cilvēki reformēsies un spēš saredzēt arī savu brāļu un māsu vajadzību pēc tā. Palīdzēt pie tā nonākt draudzes locekļiem var tāda sirdi uzrunājoša grāmatīna kā Dž. Honbergera “Izlaušanās pie Dieva” vai E. Vaitas grāmatas. Ja tās tiek grupiņās ar lūgšanām mērķtiecīgi kopīgi lasītas, pārrunātas, tas var atmodināt izpratni par savu patieso stāvokli Dieva priekšā un ilgas pavadīt katru stundu un dienu kopā ar dārgo Meistaru. Tā tad arī būs reformācija.



Intervēja
Tatjana Tomsone

DIEVA DĀVANU PILNA DZĪVE

Viņa ir neticami darbīga. Viņa vēl dzied korī, aktīvi darbojas senioru pulciņā, pēta Bībeli un rūpējas par visām praktiskajām vajadzībām. Neticami, bet Skaidrīte Teremta (dzim. Ābele) tikko kā nosvinēja savu 90 gadu jubileju.

Par savu dzīvi esmu pateicību parādā Debesu Tēvam, Pestītājam, Svētajam Garam, debesu kalpotāja garam, savam sargeņģelim. Viss, ko esmu saņēmusi savā dzīvē, ir Debesu Tēva dāvana man. Tā ir bijusi Viņa labvēlība, laipnība, pacietība, piedevība, palīdzība. Jau ilgi pirms to esmu apzinājusies, Viņš man ir sagatavojis Savas brīnišķās dāvanas. Es tikai varu apbrīnot Viņa uzmanību un tālredzību, to visu man gatavojot Savā lielajā gudrībā. Es vēlētos līdzīgi Marijai nokrist pie Jēzus kājām un raudāt, un izraudāties, un klusēt, un stāstīt, lūgt un pateikties, apcerēt Viņa sevišķo raksturu, Viņa cēli cienīgo izturēšanos, kas ir pārāk un augstākā par visaugstāko kalnu, pāri pār visaugstākajiem Himalajiem. Tā aizsniedz debesis. Kāpjot kalnup pa šo kalnu, soli daudzreiz atkrīt atpakaļ, tikai ir jāsaņemams un jāturpina kāpt Viņa roku vadībā. Es nevēlos atlaist šo mīlestības pilno, manis dēļ ievainoto roku. Liekas, ka viena mūža laikā nav iespējams sasniegt Viņa cēli cienīgo raksturu. Hanoham tas prasīja 4 reizes ilgāku laiku nekā es esmu dzīvojuši līdz šim, lai aizsniegtu mērķi, kad viņš tika pārveidots un viņu paņēma mūžīgajos mājokļos bez nāves dusas zemes klēpī. Ābelam un Metuzalam vairāk nekā 10 reizes ilgāku laiku nekā es esmu nodzīvojuši līdz šim. Varbūt tad viņi sasniedza šo pilnību. Es vēlos sirds pateicībā dziedāt savam Pestītājam vienam pašam.

*Es esmu Jēzum savu roku sniedzis,
No manis dots ir svētais solījums.
Vai Viņa rokās es nu tagad šaubos,
Vai sirds pie dotā solījuma skumst?
Nē, esmu debesdrauga Kristus kalps,
Kas Viņam sevi visu atdevis.
Lai Kristus dēļ ir dažreiz jādzird zaimi
Un jājūt krusts, kas sāpju plecus spiež,
Un, ejot vienai tuksnešainos ceļos,
Klints asas šķautnes gurdas kājas spiež.
Uz sāpju Golgātu ir vērsti mans skats,
Šo ceļu ir gājis lielais Meistars Pats.
Un dziļā sirds pateicībā es noliecu savu
galvu Viņa priekšā.*

Šos vārdus Skaidrīte sagatavoja, lai pateiktu Rīgas 1. draudzē 1. martā, savas lielās jubilejas dienā, un šie vārdi atspoguļo viņas domas par Dieva vietu viņas dzīvē.

Arī pati intervija tapa, sēžot un runājot Rīgas 1. draudzes telpā aiz skatuves pāris dienas pirms jubilejas.

Pastāsti, lūdzu, par savu bērnību un iepazīšanos ar ticību un draudzi.

Kad 1921. gadā mani vecāki apprecējās, viņi bija luterāņi. Dzīvoja Pārdaugavā. Mans tēvs bija drēbnieks. Blakus dzīvoklī dzīvoja adventists Kārlis Jēkabsons. Viņš bija aicinājis manus vecākus uz dievkalpojumiem, kur toreiz sludināja Kārlis Roze. Viņiem tur patika, mans tēvs saprata, ka adventistu mācība ir pareiza. Un tā mani vecāki 1923. gada 17. oktobrī kristījās. Tad es jau 4 mēnešus biju mammas vēderā,

piedzimu 1924. gada 1. martā.

Tētis nomira 1965. gada 19. novembrī. Un 1968. gada 9. janvārī es apprecējos. Mans vīrs nebija no šejienes, bet no Aizkarpatiem. Viņš bija dzimis Čehoslovākijā un dienēja ungāru armijā. Mūsu iepazīšanās arī bija Dieva vadība manā dzīvē. Bet jāatgriežas pie manas bērnības un jaunības gadiem.

Es kā mazs skuķis gāju līdz saviem vecākiem uz baznīcu. Toreiz dievkalpojuma laikā bērniem bija klusi jāsež uz sola, nekāda trokšņošana un skriešana nebija pieļaujama. Vecāki gādāja, lai bērni sež pieklājīgi. Šad tad, mierīgi sēžot, sanāca arī nejauši aizmigt. Manuprāt, bērniem jāsaprot un jāpierod, ka dievnāmā jāuzvedas mierīgi un cienīgi. Bērni tā ir jāaudzina. Tagad ir arī dažādas iespējas, kā bērnus klusi nodarbināt dievkalpojumu laikā. Toreiz mācīja, kā jāuzvedas un jāizturas dievnāmā gan bērniem, gan pieaugušajiem. Tagad brīžiem pārtraukumi man atgādina tīrgus filiāli.

Kad man bija 11 gadi, es cītīgi apmeklēju dievkalpojumus un vienmēr sēdēju pēdējā solā. Mani ļoti saistīja nopietnās brāļu Jurkevica un Lindes svētrunas, un 12 gadu vecumā es izteicu vēlēšanos kristīties. Mani neviens nespieda, mamma gan teica: tu vēl esi jauna un mainīsi savas domas. Kristībām mēs gatavojāmies kopā ar brāli un mammas māsu, tad 1936. gada 27. martā mēs tikām kristīti. Dievs mani brīnišķīgi vadījis. Protams, man, jaunai meitenei,

bija sapnis apprecēties ar jauku un garīgu cilvēku. Es cerēju, ka mana kārta kādreiz pienāks.

Kā Tu iepazīnies ar savu vīru Janošu jeb Jāni?

1967. gadā augustā Ukrainā, Ļvovā, notika draudzes 40 gadu jubilejas pasākumi. No Rīgas brauca diezgan liela kompānija, un es arī labprāt gribēju tai pievienoties. Bet tā ka nebija precīzi zināms pasākuma datums, es nevarēju savlaicīgi paņemt brīvu darbā un nolēmu, ka nebraukšu. Bet Dievs izkārtoja tā, ka mēs, vairākas potenciālas braucējas, pilnīgi nejauši satikāmies vienā no Rīgas ielām, tikām skaidrībā par datumiem, un es arī paspēju pēdējā brīdī nopirkt mums visām biļetes, jo brauciens bija jau nākamajā dienā. Darbā man deva 10 brīvas dienas.

Ļvovā mēs visi ieradāmies draudzes vecākā mājās, viņa lielajā dzīvoklī palikām pa nakti. Nākamajā dienā mums pievienojās arī draudzes cilvēki no Aizkarpātiem, un viens no tiem bija gara auguma, iesirms, arī ar ļoti patīkamu balsi vārdā Janošs.

Ticības brāļi mūs, piecus latviešus, uzaicināja apciemot arī citu vietu. Mēs nopirkām biļetes un pirmdienā rīta autobusā braucām. Janošs, izrādās, tur bija devies jau svētdienas vakarā. Patīkams bija mans pārsteigums viņu tur satikt. Visiem kopā pavadot laiku, es vēroju viņu, un man patika viņa solīdā izturēšanās.

Noskaidrojās, ka viņš ir neprecējies. Viņš arī mani vēroja un uzdeva dažādus jautājumus, piemēram, ko es domāju par ģimenes dzīvi. Tad viņš paprasīja manu adresi, citām meitenēm nē. Mēs ar Janošu (jeb mūsu zemē ierastajā vārdā Jāni) sākām sarakstīties, atbildot viens uz otra vēstulēm. Es sajutu Dieva vadību šajās attiecībās. Pēc neilga laika viņš atbrauca mani baidināt.

Mana mamma zināja par mūsu saraksti, bet kā jau mamma sākumā klusi iebilda pret mūsu laulībām. Vēlāk viņa ļoti augsti vērtēja viņa garīgumu un uzvedību, teica: kā mācītājs mājās.

Tā mēs 1968. gada 9. janvārī apprecējāmies. Atbrauca viņa brālis, māsa un brāļa sieva. Viņam bija 2 brāļi un 2 māsas. Janošs tiešām ar visu cieņu izturējās pret mani, nekad pat balsi ne-

pacēla, bija nosvērts, prātīgs un garīgs. Runājām mēs krieviski, viņš nedaudz apguva arī latviešu valodu.

Tā kā viņš bija kara invalīds un karā ievainots (tas bija noticis Polijā, pie Vislas upes), viņam asins saindēšanās dēļ bija amputēta kāja. Kā invalidam viņam bija piešķirta mašīna. Viņš stāgāja ar protēzi, bet man tas galīgi netraucēja, viņš man patika tāds, kāds bija. Reti kurš pilnīgi vesels, ar abām kājām, bija ar tādu raksturu, garīgumu



Skaidrīte 16 gadu vecumā

un sirdi. Viņš bija vienreizējs cilvēks, tādu gaišā dienas laikā ar uguni nevar sameklēt.

Kāpēc Tu nekļuvi par skolotāju?

1945. gadā es beidzu vidusskolu un iestājos Pedagoģiskajā institūtā, angļu valodas fakultātē. Valodas man patika un padevās. Pirms kara mēs ar brāli mācījāmies privātsundās un bijām ļoti labi sagatavoti.

Kad es biju 3. kursā, mums prakse bija pamatskolā. Sestdienās es uz praksi negāju. Viena no studentēm jautāja, vai man nav žīdu ticība, ka es neēju sestdienās?

Nākamā mums bija prakse vidusskolā, un tā pati studente, man klāt neesot, paskaidroja manā vietā manas sestdienas prombūtnes iemeslu. Tajā gadā viena

no pasniedzējām – komuniste Vecozole – īpaši sekoja līdzī apmeklējumiem un pamanīja, ka es sestdienās nekad neesmu klāt. (Viena no skolotājām man piedāvāja pāriet uz vakarskolas nodaļu, viņa zināja, ka es esmu adventiste. Īsti nezinu, vai tikai tā nebija Dieva sūtītā iespēja, kuru es neizmantoju.) Visu studentu klātbūtnē viņa man lika deķānam rakstīt paskaidrojumu par sestdienas neapmeklējumiem. Arī valsts eksāmenā, marksismā, man bija jāatbild uz pa-

pildjautājumu: kā Padomju Savienībā ir ar reliģiju, ar ticības lietām? Es atbildēju: tā kā mums valsts ir šķirta no baznīcas, tad mums ir brīvība, un tas ir labi.

Diplomu es dabāju, bet vēl bija jātiek cauri valsts komisijai, kura nozīmēja, kurš kur ies strādāt. Man bargā balsī krieviski jautāja, vai es esmu tikpat reliģiozi noskaņota? Es teicu, ka nekas nav mainījies. Es nevarēju būt kā Pēteris, kurš aizliedza Kristu. Man arī jautāja, vai es centīšos savu ticību apliecināt bērniem? Un kā gan es grasos savienot savu darbu ar mācībām sestdienās? Atbildēju, ka, būdama skolotāja, varēšu pieskaņot darba grafiku sev. Tomēr man teica, ka tādi skolotāji nekur nav vajadzīgi.

Kā tu iesaistījies draudzes darbā?

Kamēr vēl studēju, es biju studentu arodbiedrībā, un, patiecoties tam, man bija iespēja apmeklēt Maskavu. Es palīdzēju sarunāt, lai šajā braucienā mums pievienotos arī Ruta Driķe (Herberta Driķa māsa), kura studēja medicīnu. Mēs ar viņu draudzējāmies.

Sabatā mēs apmeklējām Maskavā draudzi, un man bija iespēja iepazīties ar brāli Macānovu, viņš tajā laikā jau bija draudžu vadītājs. Kad vēlāk, 1954. gadā, viņš atbrauca uz Rīgu, tika apspriests jautājums par nepieciešamību pieņemt darbā kādu kancelejā Vīlandes ielā. Es tajā laikā vadīju kori krievu draudzē (esmu vadījusi arī latviešu kori). Vispirms tika izskatīta Renātes Mednes kandidatūra (jo viņas tēvs tanī laikā bija izsūtījumā), tad manējā. Tajā laikā es strādāju 2 aptiekās par grāmatvedi. Bija augusta beigas. Brālis Čolders man jautāja: vai tu vari nākt pie mums strādāt kancelejā no pirmā septembra? Es atbildēju, ka varu. Patiesībā tā bija Dieva vadība manā dzīvē, jo

darbā aptiekā priekšniece bija neapmierināta ar manu nestrādāšanu sestdienās un bija gatava sūdzēties tālāk.

Tā es 30 gadus nostrādāju draudzes kancelejā. Es ļoti mīlēju savu darbu. Toreiz nebija datori, un man vajadzēja visām draudzēm rakstīt uz rakstāmmašīnas apcerējumus – paraugus draudzēm, rīta sveicienus, lūgšanu nedēļas lasījumus un citus materiālus. Izmantojām zīdapaģīru un kopējamo papīru, kļūdu gadījumā vajadzēja pārrakstīt visu lapu. Pirksti sāpēja, bet pašai bija gandarījums par darbu.

Protams, tagad ir vienreizējas tehniskās iespējas, kad var labot kļūdas, drukāt, cik gribi.

Dievs man deva iespēju arī tajos, padomju laikos, tikt pie labām garīgām grāmatām, E.G.Vaitas „Laikmetu ilgām”, konkordances angļu valodā. Labas angļu valodas zināšanas palīdzēja sarunāties un sarakstīties ar interesantiem cilvēkiem, mūsu ticības brāļiem un māsām ārzemēs. Dievs ir ļāvis man būt noderīgai, palīdzot satikties pat ģimenes locekļiem, kuri bija daudzus gadus šķirti. Visā es saskatu Viņa vadību savā dzīvē. Es esmu tikai cilvēks ar saviem trūkumiem, emocijām, apņemšanos, kuru ne vienmēr izdodas izpildīt. Man patīk Pēteris, kurš apņemas, neiztur, krīt, bet tomēr iet kopā ar Kristu. Dievs mani pieņem arī tādu.

Pastāsti, lūdzu, par savu darbu Latvijas Bībeles biedrībā.

1990. gadā luterāņi atjaunoja Latvijas Bībeles biedrību (LBB), un man bija iekšējs mudinājums tur aiziet. Sēžot tur, ieraudzīju ienākam pa durvīm mūsu Valdi Zilgalvi, Viesturu Reķi un citus. Tanī reizē pie kopējā sarunu galda es izteicu vienu piezīmi par Bībeles rakstvietu (3Moz. 5:22) un kļūdu tajā, un mani pamanīja Pēteris Cielavs. Man piedāvāja būt par Revīzijas komisijas locekli. Tā es sāku tur strādāt.

1991. gadā bija iespēja piedalīties Somijas LBB jubilejā, mani aicināja tur piedalīties. Helsinkos mani jauki sagaidīja, un veselu nedēļu es apmeklēju dažādus pasākumus, stāstīju par LBB. Noslēgumā man uzdāvināja Bībeli, kur klāt bija arī materiāli par arheoloģiju un cita noderīga papildinformācija.

Vēlāk es biju arī LBB valdē, bet, ejot prom, man uzdāvināja baltas rozes un

lielu Bībeli.

1995. gadā notika Ģenerālkonferences sesija Utrehtā, kurā man bija tas gods piedalīties. Šis bija mans mūža sapnis, jo no jaunības atceros sludinātāja Lindes stāstus par to, kā viņš bija piedalījies šādā sesijā Amerikā. Savulaik Apvienotās Bībeles biedrības man bija uzdāvinājušas 250 dolārus, pateicoties tiem man bija iespēja sesijas laikā pasūtīt vērtīgas garīgas grāmatas: Bībeli ar atsaucēm uz darbiem un E. G. Vaitas



Skaidrīte kopā ar vīru Janošu jeb Jāni Teremtū

darbus trīs sējumos. Mani tur pat intervēja, tikai es pati to ierakstu neredzēju. Tā Dievs man uzdāvināja īpašu Bībeli un visas šīs brīnišķās grāmatas. Es tikai varu ievilkt elpu un noliekt savu galvu dziļā pateicībā Viņa priekšā.

Tev esot savi garīgi mazbērni!

Es esmu bezbērnu atraitne, bet tomēr man ir 2 mazmeitiņas un 1 mazdēls! Pirms apmēram 6 gadiem uz Rīgu bija atbraucis Aivars Ozoliņš, un viņš mums uz ekrāna rādīja bārenīšus, kas grib iet skolā, kopā 10 bērnus. Man bija naudiņa, un es nolēmu diviem no viņiem sagādāt skolas naudu – apmaksāt viņiem mācības un dzīvošanu mūsu internātskolā Ugandā. Es izvēlējos 2 vismazākās melnādainas meitiņas Tini un Čininu. Viņas man raksta „dear

grandma!” (dārgā vecmamma). Jau sesto gadu es viņas atbalstu. Viņām tagad ir 13-14 gadi. Viņas raksta, ka lūdzu par mani. Viņas tagad beidz pamatskolu un grib mācīties tālāk.

Es dzīvoju ne tikai no savas pensijas, bet saņemu nomas naudu – mantojumu, kas nāk no mana vectēva. Viņam bija māja un zeme, tad padomju gados māju nojauca, un tur uzcēla 5- un 7-stāvu mājas, bet zeme pieder man, un es saņemu nomas maksu 4 reizes gadā.

Vēl man ir garīgais mazdēls. Kad pirms kāda laika uz Rīgu bija atbraucis Ēriks Galenīks, es viņam iedevu naudu – 2000 dolārus –, lai tā kalpotu labiem mērķiem. Daļa no naudas tika novirzīta Nairobi adventistu universitātei, no kuras es saņemu pateicības rakstu. Bet pārējā nauda tika nodota vienam puisim vārdā Samuēls, kurš strādā par ganu un arī anglikāņu baznīcā, un grib pabeigt skolu. Viņš arī iepazīšies ar adventistu mācību un atzinis to par vērtīgu, viņš ir ar mieru mācīties tālāk mūsu universitātē. Viņš raksta man garas un jaukas vēstules.

Tagad man ir jālūdz Dievs, lai dod man iespēju dzīvot un turpināt atbalstīt šos jaukos cilvēkus. Jo Latvijā, manuprāt, dzīve ir daudz sakārtotāka, un mans atbalsts tur, Āfrikā, ir vairāk vajadzīgs.

Bet tu arī šeit, Rīgā, esi jau parūpējies par savu mantojumu – lai tas tiktu nodots draudzei. Pastāsti par šo lēmumu!

Jā, visu, kas man pieder – dzīvokli, mantojumu par zemi, nomu, ko es pati saņemu –, to visu es esmu atstājusi mantojumā Rīgas 1. draudzei. Bet testamentā ir ierakstīts, ka par pieminētajiem bārenīšiem ir jāgādā, lai viņiem būtu skolas nauda; arī lai mans kops būtu sakopts, tāpat kā manu senču kapi. Pateicoties šiem cilvēkiem, man ir tāda nomas nauda un iespējas būt noderīgai. Savā laikā par mantojuma naudu es uzdāvināju Gulbenes draudzei klavieres.

Tagad, kad iznācis žurnāls, Skaidrītes jubileja ir jau nosvinēta un svētku torte apēsta. No visas sirds sveicam Skaidrīti Teremtū lielajā un skaistajā 90 gadu jubilejā! Lai Dievs stiprina, dod veselību, gaišas domas, labu atmiņu un pašķir vēl daudzas iespējas, kā būt noderīgai Dievam un līdzcilvēkiem!



*Inta Priede
Sieviešu kalpošanas
seminārā Rīgā*



Dievs, vairo MAN TICĪBU!

*„Un apustuļi sacīja savam Kungam: “Vairo mums ticību.”” (Lūkas 17:5)
Vai tā varētu būt arī jūsu lūgšana? Vai mēs visi izjūtam tādu vajadzību?*

Jautājums par ticību man ir ļoti aktuāls. Esmu par to domājusi, lasījusi, lūgusi. No vienas puses, kas tur īpašs, visi esam ticīgi un viss kārtībā. Bet tajā pašā laikā man jaunieši ir uzstādījuši tik praktiskus ticības dzīves jautājumus, kas ved uz dziļākām pārdomām. Un tā gribu jums līdzdalīt to, ko esmu pārdomājusi, lasījusi, piedzīvojusi, un ko Dievs man ir mācījis.

Pirms gada es tulkoju stāstus CM no metnei no grāmatiņām Brīnumu stāsti, Lūgšanu stāsti, Engēļu stāsti. Šie ir stāsti par patiesiem notikumiem dažādās vietās pasaulē, tās ir liecības par to, ko Dievs ir darījis cilvēku dzīvēs. Tie ir notikumi, kad cilvēki ir lūguši, un Dievs ir darījis brīnumus.

No vienas puses, Dievs dara brīnumus, bet no cilvēku puses tur klāt ir ļoti liela ticība. Tikai tad, kad cilvēks iet uz priekšu ticībā, tad viņš to piedzīvo.

No vienas puses, šie stāsti ir domāti ticības stiprināšanai, bet, no otras puses, tie arī var radīt savas personīgās ticības niecīguma sajūtu: ja manā dzīvē nekas tāds nenotiek, varbūt mana ticība nav pietiekoši laba?

Šajos stāstos notiek brīnumi, tāpēc tie ir uzrakstīti. Tomēr ir vēl kāds svarīgāks jautājums – kā ir ar ticību tad, kad brīnumi nenotiek? Vai brīnumi nenotiek tāpēc, ka ticība ir maza? Kas ir ticības un ticības spēka rādītājs un mērītājs?

Ne tikai šo stāstu iespaidā, bet arī citi mani personīgie piedzīvojumi un pār-

domas mani vadīja pie vienas lūgšanas: „Un apustuļi sacīja savam Kungam: “Vairo mums ticību.”” (Lūkas 17:5)

Vai tā varētu būt arī jūsu lūgšana? Vai mēs visi izjūtam tādu vajadzību? Tad lūgsim šodien kopā šo lūgšanu un mēģināsim saklausīt, kāda ir Dieva atbilde uz to. Kā cilvēkam, kas nonācis pie apziņas, ka mana ticība ir pārāk maza, man ir jāsaprot, ko darīt. Kā lai es iegūstu lielāku ticību? Kā notiek ticības vairošana? „Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi. Jeb vai neesat pārliecināti, ka Jēzus Kristus ir jūsos? Citādi jūs esat nederīgi.” (2Kor 13:5)

Pārbaudīsim sevi. Mēs ticam Dievam, ticam, ka Bībele ir Dieva Vārds, mēs ticam 28 pamatmācību punktiem. Mēs

daudz kam ticam. Bet ko tad īsti nozīmē tā stipri un pareizi ticēt, stāvēt ticībā?

„Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr 11:1)

„Ticība ir uzticēšanās Dievam.” (*E. Vaita*, Audzināšana 253)

„Glābjoša ticība nav tikai patiesības zināšana ar prātu. Nepietiek, ja ticam tikai mācībai par Kristu, mums jātic Viņam. Daudzi iedomājas, ka ticība ir tikai uzskati. Dzīva ticība nozīmē spēka pieplūdumu un pieaugošu uzticēšanos, līdz dvēsele kļūst par uzvarošu spēku.” (*E. Vaita*)

Tātad ticība nav tikai zināšanas un uzskati. Ticība tos neizslēdz, bet ar to nepietiek.

„Kāpēc gan ļaudīm ir tik daudz zināšanu un tik maz spēka? Varbūt tāpēc, ka viņu zināšanas ir nākušas nevis no

jājauc ar gribas vājumu, glēvumu vai slinkumu, kaut gan tā varbūt tas kādam var izklausīties. Tā ir savas gribas, sava es, sevis pakļaušana, lai lielajā cīņā un darbā saņemtu jaunus spēka resursus no ārpus mums esoša Avota.

Ja tev ir ticība, vai tas nozīmē, ka tu būsi vienmēr bagāts, veselīgs un veiksmīgs? Vai tas nozīmē, ka tev nebūs nekādas problēmas ģimenē, vīrs būs mīlošs un bērni paklausīgi? Vai pietiekama ticība nozīmē, ka tu uz rozā mākonīša peldi pretī Debesu valstībai?

Diemžēl kristietībā mēs nereti sastopamies ar šādu ticības izpratni. Marks Finlejs to nosauc par cukurvates konfekti, kas pārbaudījumu brīdī tev nedod nekādu labumu. Daudziem ticīgajiem ticība ir tikai kā labas veiksmes formula. Tomēr ticība ir kas daudz dziļāks par vispārējiem kristiešu pieņēmumiem par

reizāk būs ieslēgt gaismu, un tumsa atkāpsies. Tas ir kontakts, ticības slēdzis, savienība ar Jēzu, sadraudzība ar Viņu. Kā notiek šī ikdienas sadraudzība? „Tad nu ticība ir no sludināšanas, un sludināšana caur Dieva Vārdu.” (Rom 10:17) Caur Dieva Vārdu mēs iepazīstam pašu Dievu. Otrs sadraudzības pamats ir lūgšana. Tā nav tikai vajadzību lūgšana, bet tā ir sadraudzības lūgšana.

Kad es lūdzu un Dievs atbild tādā brīnumainā veidā (kā šie stāsti), tas, protams, stiprina manu ticību. Bet kā ir ar ticību tad, kad Dievs neatbild to lūgšanu? Tad vairs nav ticības piedzīvojums, bet tad ir ticības pārdzīvojums un pārbaudījums. Vai tad vēl var turpināt ticēt?

„Vēlēšanās gūt rezultātus nekavējoties ir par traucēkli ticībai. Ticības dziļums ir vērtējams nevis pēc tā, cik daudz mēs esam ieguvuši, bet gan pēc tā, cik ilgi

Ticības cīņa nav nekas cits kā piepūle, kas nepieciešama, lai katru dienu nāktu ciešā sadraudzībā un personīgās attiecībās ar Kungu Jēzu Kristu.

Kristus iekšienē, bet gan no Rakstiem, no ārienes? Es apzinos, ka intelektuālas doktrīnas ir daudz vieglāk izskaidrojamas nekā garīgas patiesības, jo šos noslēpumus nav paredzēts pilnībā izprast, bet gan pilnībā piedzīvot.” (*Maikls Velss*, Problēmas, Dieva klātbūtne un lūgšana 119)

Ticība ir uzticēšanās Personai, paļaušanās, ka šī Persona – Dievs – ir pilnīgi uzticams. Kā jau sacīju – mēs ticam ļoti daudzām lietām par Dievu, mēs pat ticam tam, ka Dievam viss ir iespējams. Bet, kad Dievs saka: liec pilnīgi sevi manās rokās, uzticies, nodod visu manā ziņā – ej ticībā uz priekšu tur, kur Es tevi sūtu, – kā TAD ir ar manu ticību? Esmu pārbaudījusi pie sevis – tad ir bailes, tad ir mazticība. Un ko tad darīt? Apzinoties šo savu ticības trūkumu, es saucu uz Dievu: stiprini manu ticību!

„Dzīva ticība nozīmē spēka pieplūdumu...” Tas man ļoti patīk. Tā ir pārbaudīta īstenība. Kad es pilnīgā neziņā, pilnīgā nespēkā, tukša no sevis, 0 izejas punktā esmu pakritusi uz ceļiem Dieva priekšā un saucu: „Dievs, viss, ja Tu mani necel, tad es nevaru tālāk ne soli spert.” Kad izjūtam, apzināmies un arī atzīstam pilnīgu savu nespēcību, kad kapitulējam Dieva priekšā un esam gatavi saņemt to, ko Viņš teiks un dos, tad arī nāk „spēka pieplūdums”. To nav

to.

„Tas, kā kristietis definē to, ko viņš meklē, un tas, kā Dievs definē to, ko Viņš piedāvā, bieži atšķiras...” (*Velss* 65)

„Cīnies labo ticības cīņu.” (1Tim 6:12) Cīnīties? Tas cilvēkam nepatīk. Ticīgajam labāk gribētos, ka ticība būtu kā spilvens, uz kura varētu mierīgi gulēt. Kāda ir šī ticības cīņa? Ticība ir uzticēšanās. Bet kam var uzticēties? Tam, kuru pazīstat. Pēc iepazīšanās ar Dievu seko uzticēšanās Viņam. Tāpēc ticību nevar izveidot, tā rodas Dieva iepazīšanas rezultātā. Ticība nenāk pie tiem, kas to meklē, bet pie tiem, kas to nemeklē, kas meklē vienīgi Jēzu. Ticības cīņa nav nekas cits kā piepūle, kas nepieciešama, lai katru dienu nāktu ciešā sadraudzībā un personīgās attiecībās ar Kungu Jēzu Kristu.

Daži no mums ir tā bijuši iesaistījušies grēku cīņā, ka vairs nepalika ne laika, ne spēka ticības cīņai. Kā redzam, iespējams nepareizi cīnīties. Pāvilam ir labs izteiciens 1. Korintiešiem 9:26 – „... es cīnos ne kā gaisu sizdams.” Tā ir cīņa pa tukšam, ienaidsnieks ir tik izveidots, ka cīņā ar viņu tu nekad netrāpi, sit gaisam un velti zaudē spēku.

Ja istabā ir tumsa, tad nav nekādas jēgas ar tumsu cīnīties, mēģinot ar liekšķeri to sagrābt un iznest ārā no istabas. Pa-

mēs varam gaidīt un neiegūt neko.” (*Velss* 82)

Ja ticība balstās tikai uz izteikto lūgšanu un aug tikai tad, ja lūgšana ir atbildēta, tad līdz ar neatbildētu lūgšanu tā kritīs. Ticībai jābalstās uz Personu – Jēzu Kristu, kurš piepildīs mūsu vajadzību vislabākajā veidā.

Dievs mūsu ticības audzināšanu uzskata par tik ļoti svarīgu, ka Viņš ir devis šo brīnišķīgo ticības nodaļu – Ebrejiem 11. Un, ieskatoties šajā nodaļā, mēs varam sagatavoties uz dažiem pārsteigumiem.

1) **Ābels**. Viņam bija laba ticība. Cik laba? Tieši tik laba, lai viņš tiktu nogalināts. Ja viņam nebūtu bijusi tik laba ticība, viņš būtu palicis dzīvs. Bet tāpēc, ka viņam bija ticība, viņš mira. Kains palika dzīvs. Tātad var notikt, ka ar vāju ticību paliek dzīvs, bet ar stipru ticību mirst.

2) **Enohs** vispār nepiedzīvoja nāvi. Pretstats. Viens mirst, cits dzīvo. Nav nekāda norādījuma, ka vienam ticība būtu lielāka.

3) Nākamais piemēru pāris atkal ir pretstats. **Noa** palika savā noteiktā vietā un būvēja šķirstu. **Ābrahāmam** bija jāatstāj sava vieta, jādodas projām. Noa bija ticība, un viņš palika uz vietas, Ābrahāmam bija ticība, un viņš devās projām. Te ir jauniešu jautājumi: vai iet kaut kur, braukt uz citu valsti mācīties,

strādāt, darīt misijas darbu, vai palikt uz vietas, darīt uzticīgi mazāk ievērojamu darbu. Ticība nozīmē saprast, ko tev Dievs liek darīt, un darīt to, kaut gan uzdevums var būt pilnīgi atšķirīgs no citiem cilvēkiem dotā darba.

4) Nākamais ticības varoņu pāris – **Sāra un Ābrahāms** – atkal nāk ar pretstatiem. Sāra dzemdē apsolījuma dēlu Īzaku, un ko ticībā dara Ābrahāms? Dodas upurēt Īzaku, jo viņš ticēja, ka ja vajadzēs – Dievs spēs arī no miroņiem uzmodināt.

5) Ticības varoņi **Jāzeps un Mozus** atkal veido pretstatu. Jāzeps nonāk vispirms bedrē, tad Ēģiptes cietumā un beigās pilī. Viņš ieņem otro vietu aiz faraona, kļūst bagāts un ietekmīgs vīrs Ēģiptē. Tāpēc, ka viņš palika uzticīgs, Dievs caur viņu izglāba arī Izraēlu. Un tā Jāzeps atved Izraēlu uz Ēģipti.

Pretstatā Mozus – faraona mantinieks izved Izraēlu no Ēģiptes. Jāzepam bija ticība – viņš iegāja Ēģiptē un kļuva bagāts; Mozum bija ticība – viņš izgāja no Ēģiptes un kļuva nabags.

Nodaļas noslēgumā tiek uzskaitīti ticības varoņi daudzskaitlī, bet atkal pret-

būtu aizmirsis, ne arī, ka mūsu ticība būtu nepareiza. Dievam ir unikāls aicinājums uz ticību un uzticēšanos katram savam bērnam. Dievam ir kaut kas vēl svarīgāks par cilvēka labklājību, un tā ir glābšana.

Daudzi ticīgie apraud savu mazticību tajā darbā, kuram Dievs viņus ir aicinājis. Viņi alkst lielākas ticības, lai nestu varenākus augļus. Bieži vien viņu ticības stiprināšanai Dievs izmanto grūtības un problēmas.

„Raksti ir pārpilni apsolījumu, kas domāti Dieva bērniem, bet bieži vien, kad mēs mēģinām satvert šo apsolījumu, rodas problēmas, kuras šķietami noliedz šī apsolījuma piepildījumu. Pirms piepildījuma mēs bieži vien piedzīvojam sakāvi. Tā Dievs audzina mūsu ticību.” (Velss 31, 32.)

Rakstos ir piemēri, kā tas darbojas. Ābrams ticībā gāja uz zemi, kur Dievs viņu sūtīja, bet kad viņš tur nonāca, tur bija bads. (Kā tad tā??)

Jāzepam sapnī tika dots apsolījums, ka viņa priekšā klanīsies brāļi. (Kas gan notika starplaikā līdz šī apsolījuma piepildījumam?!)

visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.” (Fil 4:7)

Uzskaitītie ticības varoņi tiešām daudz ko nesaprata – ne Jāzeps, ne Ābrahāms, ne Jozua, maršējot apkārt Jērikai, ne Ījabs savās ciešanās, ne Daniels, krītot lauvu bedrē, ne Jānis Kristītājs cietumā, un tā vēl daudzi citi liecina, ka viņu ticība un Dieva miers caur to bija daudz augstāks par saprašanu.

Tuvojoties mūsu pārdomu noslēgumam, vai varam saskatīt, kas jādaram mums un ko dara Dievs, lai vairotu mūsu ticību?

1) Pārbaudi savu ticību.

2) Uzticies pilnīgi, bez nosacījumiem.

3) Cīnies ticības cīņu par ikdienas sadraudzību – Dieva Vārdu un lūgšanām. Man šis aktivitāšu sadalījums veido tādu ainu, kurā mazs bērns stipri pieķēries pie tēva rokas, un tēvs vada cauri tumšam un briesmu pilnam biezoknim, kāda ir šī pasaule un dzīve tajā. Bez Tēva vadības es nevaru tam iziet cauri, bet Tēvs visu var, Viņš ir tik spēcīgs. Ko varu es? Neko vairāk, kā turēties pie Viņa rokas pilnīgā pašārvībā.

„Es esmu pie jums ik dienas līdz pa-

Ticība ir Dieva gribas meklēšana, tā ir Jēzus Kristus likšana dzīves centrā.

statā, tas ir, ar galēji pretējiem ticības dzīves iznākumiem. Piemēram, 34. p. „zobena asmenim izbēguši”. Tas ir tieši kā šajos eņģeļu stāstos, ka cilvēks ticībā stāv pretī zobenam, un šis zobens izkrīt no rokām. Tas ir brīnums. Bet 37. pantā: „viņi mira no zobena”. Viņi mira tāpēc, ka viņiem bija ticība. Droši vien viņi apliecināja savu ticību, un tāpēc viņus nonāvēja. Ja nebūtu apliecinājuši ticību, būtu palikuši dzīvi.

Tāds ir Ebreju 11. nodaļas sižets, ar kuru Dievs kaut ko grib pateikt. Vai tu dzirdi Dieva balsi savā dzīvē? Vai tu apzinies Viņa vadību? Uz ko balstās tava ticība? Vai uz ko redzamu, uz ko tu pats iedomājies vai vēlies, vai uz brīnumiem, ko Dievs varētu darīt tavā labā, vai uz dziļām, personīgām attiecībām ar Dievu? Vai tava dzīve ir pilnīga uzticēšanās Viņam neatkarīgi no tā, kas notiek?

Ir brīži, kad Dievs mūs apveltī ar sevišķu veiksmi, bagātību, bet ir brīži, kad Viņš atļauj piedzīvot neveiksmi un zaudējumus. Un tas nekādā gadījumā nenozīmē, ka Dievs mūs mīlētu mazāk vai

„Dievs dod apsolījumu, pēc tam noved apstākļos, kuri šo apsolījumu šķietami noliedz vai padara pilnīgi neiespējamu, un tā rezultātā tiek trenēta cilvēka ticība un parādās Dieva spēks un uzticība.” (Velss)

Tātad ir šie ticības treniņi, bet to programmu nesastādām mēs, bet mūsu Treneris ir Dievs. Un Viņš izstrādā individuālu programmu, tieši man piemērotu. Mana programma nederēs citam. E. Vaita ir sacījusi: „Neuztraucies, māsa! Tas krusts, ko Dievs tev uzlicis, ir precīzi piemērots tavam augumam.”

„Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.” (1Pēt 1:6)

Ticība nenozīmē vienmēr visu saprast, kas notiek. Nav nepieciešams galvai visu saprast, lai sirds varētu uzticēties. „Un Dieva miers, kas ir augstāks par

saules galam.” (Mt 28:20) Dievs saka: „Es esmu ar tevi.” Un Viņš ir uzticams. Dieva klātbūtnes apziņa ikdienā ir tāds spēka avots, ar ko ir pilnīgi pietiekami. Es to piedzīvoju arvien vairāk un tiešāk. Kad es ik rītu ielieku sevi Viņa rokās, tad dienas gājumā es gandrīz vai fiziski sajūtu Viņa klātbūtni. Tas ir tik reāli! Es nevaru saprast un izskaidrot Viņa klātbūtni, bet es ticībā to apzinos. Mana dzīve sastāv no ticības piedzīvojumu zelta graudiņiem visā tās garumā – tur ir simtiem atbildētas lūgšanas gan ikdienas darbā, gan ģimenē, gan draudzes dzīvē. Un liels brīnums un pateicība ir personīgi, kā Viņš ir mani veidojis un kā Viņš turpina vairot ticību.

Ticība ir Dieva gribas meklēšana, tā ir Jēzus Kristus likšana dzīves centrā. Tā arī turpinās ticības varoņu apraksts Ebrejiem 12:1,2. „Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku... raudzīsieties uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju.”

Vērs savas acis uz Jēzu, un tava ticība augs!

Vēsma Geide
Valmieras draudzē



Maijas Žubes gleznu IZSTĀDE RŪJENĀ

ienākot šai izstāžu zālē, pārsteidza gaisma, kas izstaroja no katras gleznas. To pat grūti tā vārdos pateikt. Bet tas bija kaut kas īpašs. Vai tas būtu radīšanas stāsts, vai vienkārši dabas ainavas, ziema vai vasara, nakts vai diena – no katras staroja kaut kāds vārdos neizskaidrojams gaišums.

Ir jauki satikties ar draugiem, kurus ne tik bieži gadās satikt, kavēties atmiņās, pārstaigājot noieto dzīves ceļu, kas katram mums ir dažāds un tomēr tik īpašs, jo visi esam viena Tēva bērni. Viņš katru no mums ir nesis Savās rokās, sargājis, vadījis, pacēlis, kad dažreiz nespēkā pakritām, stiprinājis, kad bijām noguruši, cīnoties dzīves vējos, devis spēku iet tālāk, priecājoties Viņa mīlestības un svētību apņemtajā pasaulē, kurā tomēr ir tik daudz skaista! To sajuta ikviens, kas 16. februārī bija ienācis Rūjienas izstāžu zālē. Man tā bija tikšanās ar mīlu, īpašu gaišumu apveltītu cilvēku – Maiju Žubi – un viņas gleznu izstādi „Meklē dabā”



Radītāju!” Maiju kā labu zīmētāju atceros jau sen, kad viņa, palīdzot savam tēvam Herbertam Driķim, kurš ilgus gadus strādāja kā sludinātājs septītās dienas adventistu draudzēs, zīmēja dažādus plakātus, Bībeles sižetus, lai cilvēki labāk uztvertu sludināto vēsti.

Mani personīgi, ienākot šai izstāžu zālē, pārsteidza gaisma, kas izstaroja no katras gleznas. To pat grūti tā vārdos pateikt. Bet tas bija kaut kas īpašs. Vai tas būtu radīšanas stāsts, vai vienkārši dabas ainavas, ziema vai vasara, nakts vai diena – no katras staroja kaut kāds vārdos neizskaidrojams gaišums.

Un tad es sapratu – tāda ir pati Maija, tādu viņu es esmu pazinusi – vienmēr gaiša, izpalīdzīga, līdzjūtīga, saprotoša. Tas, lūk, staroja arī no viņas gleznām.

Izstāžu zālē visus sirsnīgi sagaidīja zāles saimniece un vadītāja Līga Siliņa, iepazīstinot ar Maiju un viņas izstādi. Sirsnīgi izskanēja viņas dziedātā Rūjienas pilsētas himna. Ne vienu vien dziesmu viņa nodziedāja. Bija ieradušies gan bijušie klases biedri, gan skolotāji, daloties atmiņās un pārrunās, atceroties dažādus atgadījumus no Maijas bērnības un skolas laikiem. Arī viņas abi brāļi bija atbraukuši, ar kuriem kopā Rūjienā bija aizritējuši bērnības gadi. Tie bija priecīgi gadi, jo mājās bija atgriezies viņu tētis, kas vairākus gadus pavadīja Sibīrijā, kur tika aizsūtīts tāpēc, ka padomju iekārtai bija nepieņemama viņa sludinātā vēsts. Tā nespēja atzīt, ka ir varens, visspēcīgais Dievs, kura rokās ir šī pasaule un tās likteņi, katrs cilvēks, katra vara un valdnieki.

Prezentācijās mēs varējām izstaigāt šīs ģimenes sarežģītos dzīves ceļus, atsaukt atmiņā daudz pazīstamu seju, atceroties sen aizmirstus atgadījumus no tālās pagātnes.

Skaistu akcentu šajā pasākumā ienesa Valmieras septītās dienas adventistu draudzes vīru kvartets, kas pāri visiem dzīves notikumiem un ceļiem mūsu skatu vērta uz nezūdošām vērtībām, atgādinot, ka Dievs ir tas, kas vada mūsu dzīvi, dod spēku, dod talantus, dod prieku pagodināt Viņu.

Es palīdzu dažus cilvēkus dalīties savās pārdomās par šo izstādi. Ar prieku manam uzaicinājumam atsaucās Rūjienas izstāžu zāles vadītāja Līga Siliņa. Lūk, viņas stāsts.

Vēl viens briljants Rūjienai

Stāsta Līga Siliņa – Rūjienas izstāžu zāles vadītāja: Stāstus par Driķu ģimeni Rūjienā biju dzirdējusi no sava tēta, ilgaudējā Rūjienas vidusskolas mūzikas skolotāja Ēvalda Siliņa (dz. 1919.). Par gudriem bērniem un tā laika varas attieksmi pret ticīgajiem. Viņš vienmēr stāstot apbrīnoja šīs ģimenes nepakļaušanos varai un tās stipro ticību Dievam.

Ar Maiju satikos pagājušajā vasarā. Viņa iegriezās Izstāžu zālē, lai noskaidrotu, kas noticis ar Ādama Alkšņa muzeju,

ko 1969. gadā izveidoja viņas zīmēšanas skolotājs Jānis Galzons (1912.-1979.). Muzejs jau vairāk nekā 10 gadus, „pateicoties” brīvās Latvijas aplamai kultūrpolitikai, likvidēts. Rūjienas izstāžu zāle darbojas jau no 1992. gada 5. jūnija, un es esmu tās vadītāja no pašiem pirmsākumiem. Ja kāds Latvijā domā, ka Rūjienas lielākā vērtība ir saldējums, tad mēs – rūjienieši – visaugstāk vērtējam savus cilvēkus – talantīgus un gudrus visās sfērās. Arī mākslā.

Paši Rūjienu saucam par Zaļo mākslas pilsētu. Mans uzdevums ir atkal un atkal „izrakt” kādu briljantu – mākslinieku



rūjienieši – un parādīt viņu, rīkojot izstādes. Jau 21 gadu izstādām tikai rūjieniešu darbus. Maija pie manis ienāca pati, pārsteidza, ka arī glezno, un jau tūlīt vienojāmies par izstādi 2014. gada sākumā.

16. februārī Rūjienas izstāžu zālē satikās Maijas māksla un atmiņas. Klasesbiedri (no 1963. gada Rūjienas vidusskolas izlaiduma), pirmā audzinātāja Marta Pūce (viņai teju, teju 90), mūzikas skolas „meitenes” un viņu skolotāja Ore. To, ka Maija glezno, Rūjienā nezināja neviens. Tagad zinās.

Nu Rūjienas māksliniekiem piebiedrojies vēl viens „briljants”, kas vēl un vēlreiz apstiprina mūsu apgalvojumu, ka Rūjiena ir Zaļā mākslas pilsēta.

Atkalredzēšanās saviļņojums

Un tagad no sava atmiņu pūra kādu skaistu pārli mums uzdāvinās Maijas pirmā klavieru skolotāja Edīte Ore (tagad Meņģele):

2011. gada pavasarī Madonas Kultūras centrā redzēju Maijas izstādītos darbus. Zināju, ka viņai daudz interešu un talantu, bet, ka viņa glezno, bija pārsteigums. Bišu stropi dārzā, lauku idille, puķes, ziemas ainavas un citi darbi manī raisīja gaišas, jaukas, tīras un skaidras emocijas.

Otro reizi, apmeklējot Maijas personalizstādi Rūjienā, piedzīvoju atkalredzēšanās prieku, saviļņojumu un mīļas atmiņas.

Pārsteidza plašā gleznu kolekcija, tikšanās ar Driķu ģimeni – tēti, māmiņu fotoprojekcijās un bērniem personīgi. Atmiņas...atmiņas... kā vedu no Valmieras katru nedēļu karašīnu, kura Driķu ģimenei ļoti garšoja, kā Leonīds vizināja ar savu motociklu, un kā Maija čakli spēlēja klavīres, jo mācījās Valmieras mūzikas skolas Rūjienas filiālē klavieru klasē. Šo skolu viņa arī pabeidza.

Jaukas atmiņas raisījās arī ar citām manām bijušajām audzēknēm – tagad cienījamām kundzēm, kas tāpat kā es bija ieradušās uz Maijas gleznu izstādi.

Likās, ka esmu atgriezies 20.gs. sešdesmitajos gados, bet pamodos realitātē. No visas sirds pateicos Maijai, kura sagādāja šo brīnumu!

Ieskats pagātnes atmiņās

Manā un Viktora dzīves audumā arī ir ieausti daudz skaistu dzīparu no Maijas ģimenes stāsta. Viņas ģimene bija ar mums kopā mūsu kāzu dienā, kaut gan pati Maija nevarēja būt, jo bija saslimusi. Tikai savā sirdī bija kopā ar mums, kā viņa pati atceras, ka raudot palikusi mājās. Daudz atmiņu saistās ar kopējo darbu dažādās draudzēs gan darbā, gan atpūtā, gan ceļojumos. Lai Viktors arī mazliet paritina šo jauko atmiņu kamolīti:

„16. februārī bija skaista izdevība apmeklēt Maijas Driķes gleznu izstādi Rūjienas izstāžu zālē. Tas bija ļoti saviļņojošs skats pagātnes atmiņās arī man personīgi. Maijas Driķes tētis, Herberts Driķis, bija Septītās dienas adventistu draudzes mācītājs ilgus gadus. Gribu teikt, ka viņš šo kalpošanas prieku mantoja no sava tēva, kurš pats, būdams uzticīgs Dieva kalps līdz savas dzīves noslēgumam, bija ielicis Herberta dzīvei patiesu mūžīgo vērtību pamatu. Herberts piedzīvoja daudz prieka šajā darbā, bet nācās arī panest lielus un netais-



nus komunistiskās ideoloģijas uzbrukumus, kā rezultātā bija jāpavada vairāki gadi izsūtījumā. Pēc atgriešanās no izsūtījuma Herberts ar savu mīļo ģimeni dzīvoja un strādāja Rūjienas draudzē, bet es tajā laikā strādāju mežniecībā netālu no Rūjienas, un sabatos, kad nebraucu uz Valmieras dievnamu, baudīju šīs mīļās ģimenes viesmīlību. Un tieši tāpēc par iespēju būt šajā izstādē kopā ar Herberta dēliem Leonīdu un Juri un priecāties par Maijas gleznām vēlos pateikties Dievam, ka Viņa žēlastība ir bijusi un joprojām ir liela šo mīļo dzīvēs, kas lika uzplaukt skaistiem atmiņu ziediem pilsētā, par kuru arī Herberts tik daudz bija lūdzis un kurai bija stāstījis par Jēzu un Viņa mīlestību savas dzīves laikā.”

Paldies, Maijā, ka varējām nedaudz ieskatīties Tavas dzīves lapaspusēs. Paldies, ka parādīji, cik skaista ir Dieva radītā pasaule. Paldies par šo kopējo ceļu uz mājām.

Lai sirdī Tev vienmēr skan un jaunas ierosmes dod vīru kvarteta dziesmas vārdi:

Kaut arī debess un zeme zustu mums,
Nemainīgs būs Dieva svētais solījums,
Kas šai šaurā ceļā dots,
Mums uz mājām ceļojot:
Jēzus Kristus līdz galam būs ar jums.



GARA AUGLIS

miers

KRĀ: Krū, tu esi kļuvis pavisam kluss un nerunīgs. Vai kas noticis?

KRŪ: Labi, māšuk, es tev to pastāstīšu, tikai tas ir milzīgs noslēpums!

KRĀ: Noslēpums?

KRŪ: Jā. To tu nevienam nedrīksti stāstīt. Īpaši mammai nē.

KRĀ: Cik interesanti! Stāsti veicīgāk!

KRŪ: Vai tu atceries to mammas ļoti skaisto vāzi ar mežrozīšu zīmējumiem?

KRĀ: To, kuru tētis viņai uzdāvināja kāzu jubilejā?

KRŪ: Jā, to pašu. Redzi, es jau dažas dienas tās vāzes dēļ esmu ļoti nelaimīgs.

KRĀ: Ko tad viņa tev nodarījusi?

KRŪ: Patiesībā es viņai tā drusciņ kaut ko nodarīju, un nu viņa vairs neizskatās gluži tā, kā sākumā.

KRĀ: Tu to saplēsi?

KRŪ: Nē, tā vēl turas kopā, tikai es to mazlietiņ... apgleznoju.

KRĀ: Apgleznoji? Bet tā jau bija apgleznota! Pie tam ar smalki izzīmētām, skaistām rozā rozītēm.

KRŪ: Kādu dienu, kad es nodarbojos ar savu talantu meklēšanu, nolēmu izmēģināt gleznošanas mākslu. Kā par nelaimi gadījās tā vāze! Tā nu es

ieplānoju starp tām rozēm iezīmēt dažas bites, pāris dundurus un spāres. Pilnam skaistumam.

KRĀ: Tā jau tāpat bija pietiekoši skaista!

KRŪ: Jā, tikai to es sapratu drusciņ vēlāk. Pēc manas mākslas uz tās uzradās melni, neglīti pleķi rozītēm pa virsu. Izskatījās šausmīgi! Bail pat bija iedomāties, ko teiks mamma, ieraugot kaut ko tik briesmīgu.

KRĀ: Kur tā vāze tagad ir?

KRŪ: Es to satinu avīzē un pabāzu zem sava skapja.

KRĀ: Ārprāts! Tu nu gan izdomā visādas trakas lietas!

KRŪ: Ļaunākais ir tas, ka tad, kad viņa jautāja, kur palikusi viņas vāze, es pateicu, ka to saplēsa vārnēns Fredis, kad bija atnācis ciemos. Biju nobijies pa riktīgo!

KRĀ: Sameloji mammai?

KRŪ: Jā, un apvainoju savu draugu.

KRĀ: Ko mamma teica? Dusmojās?

KRŪ: Mamma nemaz nebārās, tikai drusciņ noskuma, viņai tā vāze bija ļoti mīļa, bet es esmu pazaudējis pilnīgi visu mieru! Ne par ko citu nevaru domāt. Arī prieks pazudis. Ir tāda sajūta, ka tie melnie plankumi uz vāzes sabojājuši ne tikai vāzi, bet arī aprijuši visu manu mieru un sabojājuši visu manu dzīvi!

KRĀ: Kad izdara kaut ko negodīgu, tad tā ir – miers pazūd kā nebijis.

KRŪ: Biju domājis, ka jutīšos atvieglots, jo tiku sveikā cauri, bet ir vēl sliktāk nekā tad, ja būtu pastāstījis patiesību un saņēmis sodu.

KRĀ: Patiesība ir labāka par meliem. Tā domā arī JĒZUS. Es to zinu.

KRŪ: Jā, man šķiet, ka arī JĒZUS ir noskumis. Pats arī nekur nevaru atrast mieru.

Kaut arī Fredis neko nezina, man kauns viņam acīs skatīties. Tie pleķi kopā ar nemieru „izķēpājuši” arī mūsu draudzību ar Fredi.

KRĀ: Mammu arī esi piemānījis. Varbūt tu varētu viņai izstāstīt patiesību, tad nejustos vairs tik briesmīgi slikti?

mamma: Par kādu patiesības stāstīšanu jūs, bērni, runājat?

KRĀ: Re, mamma arī ir mājās. Nu, brālīt, tas brīdis ir klāt, kad tu vari atgūt savu mieru atpakaļ. Pastāsti patiesību, un nemiers būs prom!

mamma: Ko tu man gribi pastāstīt, Krū?

KRŪ: Redzi, mammucīt, runa ir par tavu vāzi, kura pazuda neilgu laiciņu atpakaļ.

mamma: Jā, to es ļoti labi atceros. Žēl gan, ka Fredis bija tik neveikls un to saplēsa.

KRŪ: Fredis pie tās pazušanas itin nemaz nav vainīgs. Viņš tavu vāzi nesaplēsa. Es tev gribu pateikt to, ka es to vāzi... ka tā tava skaistā vāze šobrīd... tā vāze...

mamma: ...tīra un balta, nomazgāta stāv virtuves skapī un gaida, kad mans dēls saņems dros-

mi un pastāstīs visu patiesību. Nemaz nebrīnies! Es, Krū, to atradu zem tava skapja un nomazgāju. Un tad cerēju, ka Jēzus pamodinās tavu sirdsapziņu, un tu pats pastāstīsi patiesību. Nu tas ir noticis, un es priecājos par to.

KRŪ: Tu visu laiku to zināji? Piedod man, lūdzu, labi?

mamma: Protams, es tev piedodu.

KRŪ: Mammucīt, tu pat nevari iedomāties, cik tagad atkal esmu atvieglots un laimīgs. Miers ir atgriezies pie manis atpakaļ. Es pat neuztraucos par sodu, ko saņemšu!

mamma: Tu jau savu sodu esi saņēmis. Tavi meli tevi pašu ir sodījuši. Nav viegli dzīvot ar vainas apziņas nomāktu, nemiera pilnu, bēdīgu sirdi.

KRŪ: Jā, kad nav miera, tad ir ļoti grūti! Nu man ir sajūta, ka ne tikai vāze ir nomazgāta tīra, bet tāda tagad ir arī mana sirds.

mamma: Tīra sirdsapziņa atnes mieru.

KRĀ: Miers – tā taču bija arī viena no Gara augļa īpašībām, vai ne?

mamma: Jā, tev taisnība!

KRŪ: Šo es ļoti gribu paturēt sev!

mamma: Paliec draugos ar JĒZU, un VIŅŠ parūpēsies, par to, lai miers aug un dzīvo tavā sirsniņā.

DIEVS ir teicis: „Glabā skaidru sirdi un dzenies pēc taisnības, jo miera cilvēkam beidzot labi klāsies.” Ps. 37:37

KRŪ: Godīga dzīve atnes mieru! Tas nu man tagad ir pilnīgi skaidrs.

mīlestība / miers / prieks / izturība / krietnums / labestība / uzticamība / lēnprātība / savaldība

Aicinām bērnus un pusaudžus piedalīties
RADOŠO DARBIŅU IZSTĀDĒ

GARA AUGLI manā dzīvē

TU VARI IZVĒLĒTIES:
uzzīmēt zīmējumu, uzrakstīt stāstiņu vai sacerēt dzejoli, kurā attēlots par kādu no gara augļa īpašībām (situācija no dzīves, Bībeles, no dabas...).



■ Darbiņš var tikt veikts uz a4 vai a3 formāta zīmēšanas vai akvareļu lapas.

■ Darbiņam jābūt glīti noformētam un tekstam labi salasāmam (teksts var būt datorā vai rokrakstā).

■ Darba otrā pusē norādi skaidri salasāmu savu vārdu, uzvārdu, draudzi vai dzīvesvietu, vecumu.

Darbiņus jāšūta līdz **1.maijam** uz adresi: Rīga, Baznīcas iela 12a, LV 1010 Radošo darbiņu izstādei (Māritei Lipskai) vai vari nodot caur draudzes bērnu skolotājiem.

Visiem, kas piedalīsies, būs kāds **pārsteigums**.

Izveidotā **izstāde ceļos** uz vairākām draudzēm un varēs aplūkot arī **Bērnu un pusaudžu festivālā „Varavīksne”**.

Rīko Latvijas draudžu savienības Bērnu kalpošanas nodaļa.
Info mob. 29869979

mīlestība / miers / prieks / izturība / krietnums / labestība / uzticamība / lēnprātība / savaldība

Jauniešu konference GLĀBTI, LAI MĪLĒTU

11.-13. aprīlis Mālpils vidusskolā Pils ielā 14 notiks VIII Jauniešu konference, kas veltīta Jēzus Kristus mācekļu mīlestības tēmai. „No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ka jums būs mīlestība savā starpā.” Jāņa 13:35.

Mēs dzīvojam laikmetā, kas saucas “ātri, daudz un lēti”. Dažu minūšu, pat sekunžu laikā mums ir iespējams sazināties ar cilvēkiem, kas atrodas tūkstošiem kilometru attālumā. Tikai dažu stundu laikā mēs jau varam mērot šo attālumu. Tas viss mums tiek piedāvāts par neticami zemu cenu. Mēs dzīvojam laikmetā, kur ikvienam ir simtiem, pat tūkstošiem draugu un paziņu, jo attiecības var izveidot un uzturēt tik ātri, ērti un... virspusēji. Bet Jēzus Kristus mūs aicina ar līdzcilvēkiem uzturēt ilgtermiņa attiecības, kas ir dziļas, kas nodrošina garīgu tuvumu un liecina par savstarpēju mīlestību. Lai gan tās

prasa ieguldīt laiku, enerģiju, paš-aizliedzību, tādas attiecības ir vislabākais evaņģēlijs visai pasaulei! Tas ir mūsu, Jēzus sekotāju, 21.gs. kristiešu, izaicinājums – mīlēt. Ja mīlestības princips darbosies mūsu vidū, „visi pazīs”, jā „visi pazīs”, ka mēs esam Jēzus mācekļi. Bet kā lai piedzīvo to praktiskajā dzīvē? Kāda tam vispār nozīme mūsu katra personīgajā dzīvē? Vai tas spētu pārveidot arī sabiedrību? Mums rūp šie jautājumi, un uz tiem mēs meklējam atbildes. Tomēr ar pārliecību apgalvojam, ka tā ir vislielākā Dieva dāvana, ka esam glābti, lai mīlētu... Reģistrācija un vairāk info: www.jauniesukonference.com



Arta Prelgauska



Sporta PASĀKUMS

No 1. līdz 2. martam Inčukalna sporta kompleksā notika sporta un sadraudzības pasākums adventistu jauniešiem un viņu draugiem. Šis pasākums sekmēja savstarpēju sadraudzību daudziem jauniešiem no dažādām Latvijas pilsētām.

Pirmās dienas vakarā norisinājās iepazīšanās spēles, kurās jauniešiem nācās atcerēties viens otra vārdus, kā arī bija iespēja iepazīt vienu otru tuvāk. Jau pirmajā vakarā jaunieši labprāt izmantoja iespēju aktīvi pavadīt laiku, kopā spēlējot sporta spēles.

Nākamās dienas rītu visi iesāka ar kopīgu svētbrīdi, kurā tika līdzdalīts pieredzes bagāts stāsts no dzīves par to, cik ļoti Dievs par mums rūpējas un cik lielus brīnumus Viņš spēj darīt mūsu dzīvē! Protams, neizpalika arī lūgšanas un pateicības Dievam par doto iespēju sanākt kopā.



Atlikusī diena turpinājās ļoti aktīvi. Tika spēlētas sporta spēles: volejbols, strītbols, florbols, frisbijs, teniss, tautas bumba (ko nu kurš vēlējās). Viss notika brīvā gaisotnē, un katram bija iespēja izvēlēties darīt sev ko tīkamu, piemēram, ja nebija aicinājums piedalīties kādā no sporta spēlēm, katrs varēja brīvi improvizēt ar visu pieejamo sporta inventāru. Kopumā tika pavadīts brīnišķīgs laiks ar smiekliem, prieku un aktīvu atpūtu. Dievs uzklausa mūsu lūgšanas, un neviens neguva smagas traumas, lai gan sporta spēles tika spēlētas diezgan aktīvi un intensīvi. Jaunieši tiešām parādīja atsaucību šāda veida pasākumam, un katrs izmantoja Dieva doto iespēju pavadīt laiku adventistu vidū. Katrs noteikti aizbrauca no šī pasākuma ar lielu ieguvumu – jauniem draugiem. Ceram arī uz tālāku sadarbību. Turpināsim dzīvot aktīvu dzīvi arī ikdienā!



*Daina Sproģe
Tukuma draudze*

Liecība

Adventistu Tukuma draudzei 90 UGUNS UN DIEVS

Jau trīsdesmit gadus mūsu draudzes māsa Zelma Banga Tukumu sauc par savu pilsētu. Savos spēka gados, dzīvojot Rīgā, viņa kopā ar vīru un bērniem kopusi sakņu dārziņu. Ar smaidu viņa atceras savu kaķi, kas sargāja dārzu un no tā dzinis ārā svešus kaķus un pat zaķi. Arī Tukumā Zelma, kamēr atļāva veselība, kopa nelielu sakņu dārziņu. Tur viņa piedzīvoja Dieva mīlestības un apsardzības brīnumu.

Par to Zelma stāsta: „Bija agrs, sauss pavasaris. Biju viena aizgājusi uz dārzu, lai to sakoptu pēc ziemas. Dārza malā nelielā kaudzītē sametu sagrābto pērno zāli, sausus zarus un citus grūžus. Kad kaudzīti aizdedzināju, sacēlās vējš un aizdegās zāle blakus esošajā klajumā. Lai uguni nodzēstu, ar spaini skrēju pēc ūdens uz dīķīti, kas ir kādus 80 metrus attālu. Kad lēju ūdeni ugunī, liesmas pacēlās un lēca man virsū.

Redzēju, ka uguns virzās uz kaimiņu dārza mājiņu. Biju viena, neviena palīga tuvumā. Tad es izmisusi metos ceļos un lūdzu, lai Dievs savalda uguni un pasargā kaimiņus. Kad pacēlu acis, redzēju, ka uguns lēni virzās atpakaļ uz sākuma vietu. Pa melno, izdegušo laukumu uguns virzījās atpakaļ. Tā nevar notikt, bet tā nodzisa sadedzinātās kaudzītes vietā! Tas bija neticams skats, to varēja izdarīt ti-



Māsas Edīte Birziņa, Zelma Banga un Kristīne Āriņa draudzes pēcpusdienā.

kai Dievs! Nekad neaizmirsīšu, kā Dievs mani uzklausa un pasargāja.”

Šodien Zelmai rit deviņdesmit ceturtais gads. Viņa atceras, ka Dievs viņu sargājis arī bērnībā, kad izglābis no palu strau-
mes Juglā. Mūsu sarunu Zelma nobeidza ar vārdiem – Cik Dievs man vēl ļaus dzīvot, es Viņu slavēšu un pateikšos!

Nodibinājums "Vērtību tilts" organizē
"Pāru dienas 2014"
viņam un viņai

"MĪLESTĪBAS ČETRI GADALAIKI"

2. - 4. maijs
viesnīcā "SPA Arkadia"

Vai atceries tās sajūtas, kad abi bijāt iemīlējušies?
Droši vien tās bija brīnišķīgas, trauksmainas, romantiskas izjūtas,
kuras attēlo un apraksta dzeja, apdzied mūzika un atpazīst tikai tie, kas mīl!
Piedāvājam Jums aktīvi līdzdarboties trīs dienu pasākumā pāriem,
lai dzirdētu, redzētu, izgaršotu un sajustu
mīlestību četros gadalaikos.

Uzzināsiet vairāk: www.paru.nometne.info
Pieteikšanās: paru.nometne@gmail.com